

LETNO POROČILO JAHRESBERICHT 2005

Fara Bilčovs/Pfarre Ludmannsdorf

Januar/Jänner 2006

Joško Bostjančič je zadnjič zaigral na starih orglah.

Dragi farani!

V imenu župnijskega sveta bilčovske fare Vam gre prisrčna zahvala ob koncu zelo delavnega leta 2005.

Prispevali ste veliko za nabavo novih orgel. Pele bodo v slavo Bogu in bilčovskim rodovom v versko spodbudo.

Veliko ste darovali za notranjo in zunanjo lepoto naše farne cerkve. V lepi cerkvi lažje molimo in dvigamo svoje duše k Njemu, ki je absolutna Lepota.

Veliko ur in denarja ste moški, ženske in mladi na investirali v obnovo naše stare mežnarije. Gre Vam velika zahvala. Obnovljeno poslopje zdaj služi vsem v fari: ministrantom, otroškemu in mladinskemu zboru, birmancem ter odraslim. Tu se srečava-

(Nadaljevanje na 11. strani)

Liebe Pfarrgemeinde!

Der Pfarrgemeinderat dankt für alles, was Ihr im Jahre 2005 für das Wohl der Pfarrgemeinschaft getan habt.

Ein Jahrhundertwerk: die neue Orgel steht Gott zur Ehre und uns zur Erbauung in der Pfarrkirche.

Viele Spender haben das ermöglicht.

Viel habt Ihr für die Innen- und Außenrestaurierung der Pfarrkirche gespendet. In einer schönen Kirche findet die Seele leichter den Weg zu dem, der die absolute und ewige Schönheit ist.

Viel haben Erwachsene und Jugendliche für die Renovierung des alten Mesnerhauses getan. Dort versammeln sich jetzt Ministranten, Firmlinge, Kinder- und Jugendchor, sowie Jugend und Erwachsene.

Dort reden wir miteinander und nähern uns Gott und einander.

(Fortsetzung auf Seite 11)

Dušnopastirske poročilo za leto 2005

Prvo obhajilo – Erstkommunion

V LETU 2005 V FARI KRŠČENI OTROCI/ IM JAHRE 2005 IN DER PFERRE GETAUFT KINDER

Kneß Emma Sophie
Astner Felix Michael,
Kropiunig Miro
Tumer David Werner
Faltheiner Saskia
Kruschitz Leonie Sophie
Einspieler Theresa
Gombocz Stefan

Moswitzer Sebastian Andreas
Kropiunik Elena
Ploner Marvin
Krušic Ana Marija
Furlan Sketelj Vitan
Priberning Andreas
Ramusch Nico

Želimo tem otrokom, da bi kot odrasli rekli staršem: hvala vam, da ste nas dali krstiti, da smo postali božji otroci.

Hvala vam, da ste nas vpeljali v božični in velikonočni misterij. Hvala vam, da ste nas vodili k prvemu sv. obhajilu. Hvala vam, da se smemo imenovati kristjani in da smo božji otroci.

Dragi starši, Bog naj vam povrne.

*

Im Jahre 2005 wurden 16 Kinder in der Pfarre getauft (ein Kind ungenannt). Den 16 Kindern haben wir bei der Taufe zu ihrem Kommen eingeläutet.

*

Im Jahre 2005 haben sich 20 unserer Lieben in die Ewigkeit verabschiedet und wir haben ihnen ausgeläutet.

Wir wünschen den Neuangekommenen zwischen Ein- und Ausläuten ein langes und erfülltes Leben und den Hinübergegangenen ewigen Frieden.

PRED POROČNI OLTAR SO
LETA 2005 STOPILI/IHR JA
ZUEINANDER HABEN IM
JAHRE 2005 IN DER KIRCHE
GEGEBEN:

*Harald Hagen und
Margaretha Maierhofer
Kurt Reichmann und
Christine Elisabeth Herzle
Herbert Otto Stelzl und
Nadine Natalie Nagele*

Gospod, daj jim zdravja in daj jim doživeti dolgo skupno pot.

Skupaj s svojimi otroki, sorodniki in prijatelji naj nekoč vstopijo v Oče-tovo hišo.

Gewähre ihnen, o Herr, die Fülle deines Segens, damit ihre Liebe reife und sie in Treue zueinander glücklich werden.

NEDELJNIKI – SONNTÄGLICHE KIRCHEN-BESUCHER

Ob navadnih nedeljah obiskuje božjo službo povprečno 320 ljudi.

Durchschnittlich besuchen den sonntäglichen Gottesdienst 320 Pfarrangehörige.

Bei der sonntäglichen hl. Messe betet die Altargemeinschaft für alle in der Pfarre.

Heil und Rettung möge durch Jesus Christus allen geschehen.

*

Kot dušni pastir sem na prve petke ter v adventu in postu z veseljem 57-krat prinesel bolnikom sv. obhajilo na dom in podelil 8-krat sv. maziljenje. Gospod ljubi bolnike in jim prinaša mir.

*

PFARRSTATISTIK:

Austritte und Eintritte

Im Jahre 2005 sind in der Pfarre vier Personen aus der r. k. Kirche ausgetreten und zwei Personen wurden wieder in die r.k. Kirche aufgenommen.

Weltstatistik:

Alle Jahre wächst die katholische Kirche um 15 Millionen Gläubige.

Weltweit wächst auch die Zahl der Priesterberufe.

Fühling erlebt die Kirche besonders in Afrika und Asien.

Pred nami so odšli v večnost Uns in die Ewigkeit vorausgegangen sind

Michael Mischitz
* 27. 9. 1922 – † 21. 1. 2005

Maria Andreasch
* 30. 8. 1939 – † 26. 1. 2005

Alois Filipič
* 21. 6. 2032 – † 14. 3. 2005

Dorothea Müller
* 5. 8. 1928 – † 20. 3. 2005

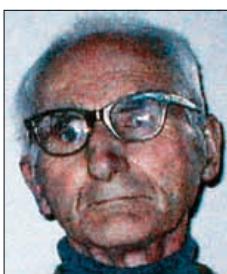
Maria Einspieler
* 8. 9. 1912 – † 23. 4. 2005

Anna Kruschitz
* 28. 8. 1929 – † 26. 4. 2005

Theresia Wanschou
* 9. 7. 1903 – † 3. 5. 2005

Bartholomäus Schneider
* 23. 8. 1920 – † 10. 5. 2005

Anna Boštjančič
* 12. 11. 1910 – † 17. 6. 2005

Josef Reichmann
* 3. 4. 1924 – † 14. 7. 2005

Maria Schellander
* 6. 1. 1914 – † 23. 7. 2005

Agnes Sprachowitz
* 30. 3. 1924 – † 31. 7. 2005

Anton Valentinitisch
* 2. 4. 1934 – † 14. 8. 2005

Anna Jakopitsch
* 18. 3. 1916 – † 19. 8. 2005

Franz Bostjančič
* 13. 9. 1924 – † 23. 8. 2005

Josef Tumer
* 15. 6. 1922 – † 30. 8. 2005

Ludmilla Lipusch
* 17. 9. 1926 – † 10. 11. 2005

Anita Josefina Lippusch
* 15. 3. 1953 – † 12. 11. 2005

Anna Sophie Stingler
* 11. 5. 1929 – † 3. 12. 2005

Franz Spitzer
* 17. 12. 1920 – † 20. 12. 2005

† Naj počivajo v miru! /Herr, lass sie ruhen in Frieden!

Dedičina po mami

Zdaj si umrla,
zapustila si mi – mene
A ne samo moje telo.
Vse mogoče me prikleva nate.
Ne le skupna leta,

ne le tvoja ljubezen,
ne le tvoje poštene in prijazne roke,
ampak celo take reči,
kot so te moje zelene volnene nogavice,
ki si mi jih spletla,

ali skrivališče sladkarij za tvoje vnuke.
In danes, ko sem zalil rože,
sem opazil, da si še malo, preden si odšla,
privezala mojo najljubšo in najbolj
občutljivo rožo
z rdečo prejico k opori.

Spomin na Linčijevega deda – Jozija Reichmann

Danes, dva meseca po smrti rajnega deda, se mi zdi zelo važno napisati nekaj vrstic spomina na njega. Besede spomina na človeka, ki smo ga smeli poznati in tudi imeti radi.

V teh 23 letih mojega življenja, sem spoznala deda kot zelo dobrega, prijaznega, delavnega in dobrosrčnega človeka, soseda in prijatelja.

Danes, ko sedim na nekem Linčijevem travniku, ga še vidim pred seboj, kolikokrat je on tu in tudi na vseh drugih poljih Linčijeve domačije z veseljem delal. Še v visoki starosti je rad sedel na traktor in pomagal, če je le mogel. A tudi pobiranje ter prešanje sadja je bilo za njega nekaj, kjer je doživel veliko veselje. Ta njegova dela so bila za njega življenje. – Življenje na kmetiji in z družino.

Ne samo družina in sorodniki so mu bili pri srcu, temveč posebno še sosedje Moščeniške vasi-

ce. Rad si je vzel čas, da se je pogovarjal in pošalil z nami. A tudi pri Linčiju smo vedno bili in smo seveda tudi še danes dobrodošli.

Še posebej v zadnjih 2 letih in pol, po smrti rajne Linčijeve mame, je dal čutiti, da se je zelo veselil, če ga je kdo obiskal in se z njim pogovarjal.

Zaradi vseh teh utrinkov, razlogov in skupnih doživljajev – je on bil za nas vse, posebno pa še za

Moščeniško vas, poseben in zlat človek.

Maja 2005, ko mi je rajni ded prišel čestitak k rojstnemu dnevu, sem imela občutek, da se pride poslavljat. In res tako je tudi bilo.

Doživila sem ga kot moža, ki nikoli ni „jamral“, da je bolan ali da ga nekaj teži. Rekel je vedno: „Vsak mora svoj punteljček nositi in bo že aj bo!“ Da pa bo doba nošenja bolezni in hitra smrt tako kratka, še danes za nas ni razumljivo. Zdi se mi, da je še nekje v bolnici in da bo nekega dne spet prišel. – Na žalost pa tega ne bo več.

Komaj en mesec in pol je bil po različnih bolnicah, a nobena pomoč ni več pomagala. Moral je zatisniti 14. julija svoje oči za vselej.

Še kak teden prej sem ga obiskala v bolnici, kjer sva se dolgo pogovarjala, pošalila in posmejala. Rekel mi je tedaj: „Da se počuti tako, kot mu nič ne bi manjkalo.“ In ko sem te-

daj zapustila njegovo sobo v beljaški bolnici, nisem mislila, da sva si tedaj zadnjič pogledala v oči in si zadnjič podala roko. Občutek imam na eni strani, da se nisem dosti poslovila od njega, na drugi pa mislim, da sva se tako poslovila kot vselej doma, kot dobra sesta in prijatelja.

Zelo žalostni, a vendar hvaležni, da smo smeli skupaj z njim doživeti veliko lepih let in da so deda zdaj spet skupaj z rajno Linčijevou mamo, živimo dalje z mislimi in spomini na njega in na vse rajne.

Zelo hvaležna sem, da sem ga smela poznati. Oba, on in rajna mama sta dobila poseben prostor v mojem srcu.

Dragi Linčijev deda, pogrešala vas bom kot tudi vsi domači.

Imela sem vas zelo rada.

Počivajte v miru! – Videl si bomo nekoč spet nad zvezdami!

Petra

Prijatelj Anton Valentinitzsch je odšel pred nami v večnost

oče, tako je bil povezan s farno skupnostjo. Mnogočrat nas je vodil v planine in gore. Za marljivo organizirane izlete v planine mu gre prisrčna zahvala. Občudoval je veličino narave in tudi nam povedal, kako majhen je vendar človek v primerjavi z mogočnostjo gorskih sten in sončnih planin.

Fara Bilčovs se ga tudi spominja kot mežnarja in se mu zahvaljuje. Rajni Toni je služil Gospodu in spletal kot mežnar in pozneje kilometre vencev, da bi mi ob praznikih in cerkvenih slovestnostih laže zapeli hvalospev

Gospodu, ki je skrit med nami v tabernaklu.

Bogato naj ga poplača mogočni stavbenik sveta,

katerega je občudoval in kateremu je služil.

Hvaležni farani

*Die Blätter fallen, fallen wie von weit,
als welkten in den Himmeln ferne Gärten,
sie fallen mit verneinender Gebärde.*

*Und in den Nächten fällt die schwere Erde
aus allen Sternen in die Einsamkeit.*

*Wir alle fallen. Diese Hand da fällt.
Und sieh dir andre an: es ist in allen.*

*Und doch ist Einer, welcher dieses Fallen
Unendlich sanft in seinen Händen hält.*

(Rainer Maria Rilke)

Prijatelji in znanci smo ga srečevali kot človeka, ki je bil tesno povezan z naravo, s planinami in z gorami. Kakor je bil družini skrben in ljubeč

Krst

Dolga leta sta spoznala kraj in ljudi, seznanjala se s šegami in z navadami našega kraja, analizirala družbene, jezikovne, gospodarske in politične posebnosti občine Bilčovs, se poglajala v farne kronike, se pogovarjala z domačini in tako vzljubila kraj in pridobila prijatelje. Pogovori z ljudmi, vpogled v njihovo notranjost, polno strahov in pričakovanj, zapustijo tudi pri znanstveniku globoke vtise, ga oblikujejo in hkrati rojevajo čustvene vezi, ki človeka še tesneje vežejo na kraj in prebivalstvo.

Srečavanja zapusčajo sledove, spomine, ki jih kot mati in oče hočeš posredovati svojemu otroku. Človek je najprej to, kar je dobil podarjeno od drugih. Otrok prevzema "svet"

staršev, njihovo govorico, vrednote in prepričanja, postaja nekdo, dobi ime in spoznava svoje naloge.

Pri sv. krstu ta proces "ponotranjenja" vidno pride do izraza. Starši, botri, dedka in babici, sorodniki in prijatelji obljudijo, da bojo otroku v življenju nudili prostor, kjer bo lahko začutil božjo ljubezen.

Oktobra preteklega leta smo v bilčovski farni cerkvi pri sv. krstu skupno s staršema Polono Sketelj in Darkom Furlanom izrazili naša upanja in navezali naše želje in pričakovanja na krščenca Vitana. Kot botra sva mu z ženo izrekla in zapisala naslednje besede:

„Lepo ime sta Ti dala starša, globoke simbolike je. V latinskom jeziku pravimo, da je življenje - "vita". Potemtakem si nekdo, kateremu je Bog prav krep-

ko vdahnil življenje. Dejansko si krepak fantek, kateremu želijo starši, dedek in babica, botra, sorodniki in znanci, da bi z obema nogama stal trdno v življenu. Odrasli dobro vemo, da človeku v življenju piha v obraz kar močan in začasno tudi oster veter. Dve možnosti se Ti bosta ponujale: ali si boš gradil zidove, za katerimi se boš skrival, ali pa, da boš razpel jadro, da Te bo veter odnesel tja, kamor se Ti bo

življenje razprostrolo z vsemi možnostmi in izzivi. Vsi Ti želimo, da boš spoznaval lepote življenja, se v spornih trenutkih odločil za pravo pot in se odločno upiral krivicam. Sv. Krst je poln simbolike: najpomembnejši simbol krsta pa je voda. Zato Ti botra želiva, da boš umit z vodo pravičnosti, polit z vodo usmiljenja, čutil slap ljubezni in miru ter krščen z vodo krščanskega duha.“

Mag. R. Gasser

Dobili smo lastne prostore

V teku zadnjih dveh let smo se, bilčovški mladinci, pod vodstvom Ingrid Zablatnik začeli srečavati. Diskutirali in obravnavali smo različne teme. Naše delovanje je bilo precej omejeno, ker nismo imeli lastnega prostora. Leta 2005 se je v sklopu obnovitve bilčovške mežnarije ponudila možnost, da dobimo mladinski prostor. Po nekaj mesecih dela in truda je bila oktobra 2005, ob zajtrku, odtvoriti mežnarije. Naša naloga je, da po naših potrebah oblikujemo svojo sobo.

S tem prostorom se nam daje možnost, da se lahko redno srečavamo ter prirejamo različne aktivnosti kot npr.: predavanja, filmske ter igralne večere itd. Prav prisrčno se hočemo zahvaliti Ingrid Zablatnik in župniku Leopoldu Kasslu, ki sta nas pri tem delu podprla.

Bilčovška katoliška mladina

Agapa

Na četrto adventno nedeljo, 18. decembra, je bila po prvji in po drugi sveti maši v mežnariji agapa za vse farane („skupni zajtrk“). En dan prej smo se srečali v mežnariji, kjer smo vse pripravili in delali sveče. Pomagala sta oba zbara, otroški in mladinski zbor. Pecivo smo pa spekli skoraj vse sami.

Čisti dobiček te agape smo uporabili za nakup majic za mladinski zbor. Otroški zbor ima namreč že majice s plamenom.

Ta agapa nam je spet pokazala, kako lepo je, da spadamo skupaj in da se imamo radi.

Hvala vsem, ki so nas pri agapi podprli.

Danke all jenen, die uns bei unserer Agape unterstützen haben.

Petrissa Gasser

Finančno poročilo za leto 2005 za faro Bilčovs

Farna cerkev/Pfarrkirche

DOHODKI / EINNAHMEN

Ofer/Opfer.....	€ 35.622,—
Darovi/Spenden	€ 18.343,82
Namesto venca na grob/Kranzablösen.....	€ 17.193,—
Deli od maš/Stipendienabgabe	€ 1.200,—
Grobnina/Grabgebühr	€ 970,—
Obresti/Zinsen.....	€ 72,24
.....Skupaj/Zusammen	€ 73.401,06

IZDATKI/AUSGABEN

Dolg iz leta 2004 pri pridružnicah	€ 9.246,62
Naprej poslani ofer/	
Durchlaufende Kollekten.....	€ 17.882,70
Personalni stroški/Personalkosten.....	€ 8.105,30
Dan starih / Seniorentag.....	€ 620,—
Zavarovalnina in davki/	
Versicherungen und Steuern.....	€ 2.118,60
Kanal/Müll/Wasser – kanal/smeti/voda	€ 1.139,10
Hostije / Hostien.....	€ 588,43
Sveče/Kerzen.....	€ 726,96
Škofija/Ordinariat: restavracija	
zunanjščine farne cerkev/	
Außenrestaurierung der Pfarrkirche	€ 23.000,—
Strom/elektrika.....	€ 1.780,01
Telefon.....	€ 791,23
Obnova mežnarije/	
Restaurierung des Messnerhauses.....	€ 11.738,59
Nebo za pranganje/Baldachin.....	€ 2.420,—
Letno poročilo in oznanila/	
Jahresbericht und Verkündigung	€ 1.935,36
.....Skupaj/Zusammen	€ 82.092,90

Stanje dne/Kassastand am 31. 12. 2005 € - 8.691,84

Podružna cerkev v Velinji vasi/Filialkirche in Wellersdorf:

DOHODKI / EINNAHMEN

Preostanek iz leta 2004/	
Übertrag aus dem Jahre 2004	€ 8.103,07
Ofer/Opfer	€ 2.064,50
Grobnina/Grabgebühr	€ 144,—
.....Skupaj/Zusammen	€ 10.311,57

IZDATKI/AUSGABEN

Hortenzije za veliko noč/Blumen	€ 270,—
Ozvočenje cerkve/	
Lautsprecher Firma Wieser Ferlach.....	€ 2.006,70
Kosilo za cerkvene pevce/Kirchensänger..	€ 339,—
Nega pokopališča/Friedhofspflege	€ 150,—
Smeti/Müll.....	€ 615,81
Mežnarica/Mesnerin	€ 650,—
.....Skupaj/Zusammen	€ 4.031,51

Stanje dne/Kassastand am 31. 12. 2005 € + 6.280,06

Podružna cerkev v Želučah/Filialkirche in Selkach:

DOHODKI / EINNAHMEN

Preostanek iz leta 2004/	
Übertrag aus dem Jahre 2004.....	€ 5.609,54
Ofer/Opfer	€ 447,44,—
.....Skupaj/Zusammen	€ 6.056,98

IZDATKI/AUSGABEN

Mežnarica/Mesnerin	€ 500,—
.....Skupaj/Zusammen	€ 500,—

Stanje dne/Kassastand am 31. 12. 2005 € + 5.556,98

Rechnungsabschluß der Pfarre Ludmannsdorf 2005

Podružna cerkev Sv. Helena/Filialkirche St. Helena:

DOHODKI / EINNAHMEN

Preostanek iz leta 2004/	
Übertrag aus dem Jahre 2004.....	€ 575,94,—
Ofer/Opfer	€ 366,70,—
.....Skupaj/Zusammen	€ 942,64

IZDATKI / AUSGABEN

Kosilo za pevce/Kirchensänger.....	€ 245,20
Mežnarca/Mesnerin.....	€ 500,—
.....Skupaj/Zusammen	€ 745,20

Stanje dne/Kassastand am 31. 12. 2005 € + 197,44

Farna karitas / Pfarrcaritas: socialni in misijonski krožek fare/ Sozial- und Missionsarbeitskreis der Pfarre

DOHODKI / EINNAHMEN

Preostanek iz leta/	
Übertrag aus dem Jahre 2004.....	€ 4.938,69
Adventni bazar/Adventbasar.....	€ 3.411,—
Obresti / Zinsen.....	€ 68,80
.....Skupaj/Zusammen	€ 8.418,49

IZDATKI/AUSGABEN

Zwei elektrische Krankenbetten für Marienhof in Maria Saal	€ 1.900,—
Za renoviranje mežnarije/ für die Restaurierung des Mesnerhauses ..	€ 3.411,—
Socialna pomoč v fari/ Sozialhilfe in der Pfarre	€ 640,—
KEST	€ 17,20
.....Skupaj/Zusammen	€ 5.968,20

Stanje dne/Kassastand am 31. 12. 2005 € + 2.450,29

Farna mladina/Pfarrjugend:

DOHODKI / EINNAHMEN

Preostanek iz leta 2004/	
Übertrag aus dem Jahre 2004.....	€ 1.582,69
Miklavževanje/Nikoloaktion.....	€ 590,—
Obresti/Zinsen	€ 3,16
.....Skupaj/Zusammen	€ 2.175,85

IZDATKI / AUSGABEN

Vožnja mladinskega zbora na Dunaj/ Wienfahrt des Jugendchores.....	€ 900,—
KEST	€ 0,79
.....Skupaj/Zusammen	€ 900,79

Stanje dne/Kassastand am 31. 12. 2005 € + 1.275,06

Katoliški misijoni/Katholische Missionen:

DOHODKI / EINNAHMEN

Preostanek iz leta 2004/	
Übertrag aus dem Jahre 2004.....	€ 106,40
Živi rožni venec in drugi dobrotniki/ Lebendiger Rosenkranz und andere	
Wohltäter	€ 2.785,96
.....Skupaj/Zusammen	€ 2.892,36

IZDATKI/AUSGABEN

Za misijonske bogoslovce/ für Theologiestudenten in den Missionsländern	€ 2.671,49
---	------------

Stanje dne/Kassastand am 31. 12. 2005 € + 220,87

Farna cerkev – Pfarrkirche

Leta 2004 je renoviralo cerkev znotraj podjetje Orasch z Radiš in leta 2005 je obnovila zunanjščino farne cerkve firma Egger iz Vrbe. Pristojna za kleparska dela je bila firma Robert Hedenik iz Velinje vasi / Zuständig für Spenglerarbeiten war die Firma Robert Hedenik aus Wellersdorf.

Fresko svetega Krištofa na južni strani cerkve je renoviral umetnik Wiedergut. Die Abbildung des heiligen Christophorus auf der Südseite der Kirche restaurierte Herr Wiedergut.

Im Jahre 2004 erfolgte die Innenrestaurierung der Pfarrkirche und im Jahre 2005 haben wir die Außenrestaurierung bewerkstelligt.

Stroški v znesku € 40.000 se delijo. Kosten in der Höhe von € 40.000 werden wie folgt aufgeteilt:

Darovi faranov / Eigenmittel		
der Pfarre aus Spenden	€	23.000
Škofija / Diözese Gurk.....	€	8.000
Spomeniški urad / Bundesdenkmalamt.....	€	4.000
Dežela Koroška / Land Kärnten		
Abt.3 (Gemeindeabteilung).....	€	5.000
Skupaj / Zusammen.....	€	40.000

Nočna razsvetjava farne cerkve je dar občine Bilčovs
Die nächtliche Außenbeleuchtung der Pfarrkirche ließ die Gemeinde Ludmannsdorf installieren.

Župnijski svet fare se vsem darovalcem in sodelavcem prisrčno zahvaljuje.

Hvala lepa gre tudi naši občini za vzorno sodelovanje s faro, saj so člani občine v glavnem identični s člani fare.

Der Pfarrgemeinderat dankt allen Spendern und Mitarbeitern. Ein Danke gilt auch unserer Gemeinde Ludmannsdorf. Möge die harmonische Zusammenarbeit in die Zukunft hinein dauern.

Farni dom – Pfarrheim

Leta 1900 so tedanji cerkveni može v Bilčovsu postavili stanovanjsko hišo za mežnarja. To dejstvo govori za socialni čut tedaj odgovornih v fari. Časi so se spremenili. Mežnarja že dalj časa ni bila več primerna, da bi dajala kaki družini streho. Hiša je propadala.

Hoteli smo jo podreti in postaviti nov farni dom, pa se je izkazalo, da bi ta bil šele uresničljiv v nekaj letih.

Hvala Bogu, da se je župnijski svet odločil za temeljito obnovo stare mežnarije. Nastal je kar lep farni dom, ki je zdaj zbirališče raznih skupin. Bog daj, da bi obnovljeni prostori služili versko in kulturno otrokom, mladini in starejšim generacijam.

Župnijski svet izreka zahvalo vsem, ki so z darom ali z delom pripomogli, da je iz mežnarije nastal farni dom.

Allen, die mit Spenden oder Arbeitsstunden geholfen haben aus der alten Mesnerei ein bescheidenes Pfarrheim

zu schaffen, sei gedankt. Die renovierte Mesnerei dient jetzt verschiedenen Gruppen: Firmlingen, Ministranten, dem Kinder- und Jugendchor, Jugendlichen und Erwachsenen.

Blagoslov orgel / Orgelweihe

Od leta 1996 naprej smo zbirali darove za nabavo novih orgel v naši farni cerkvi v Bilčovsu.

Stare orgle, prve v fari, so donele 175 let v čast Bogu in v blagor faranom.

Stare orgle je darovala petnajstletna Uršula Wanschou, ki je leta 1830 odšla v večnost. Hvala ji.

Stare orgle so odslužile in 10. junija 2005 smo pozdravili nove. Gospod škof Schwarz je nove orgle blagoslovil. Slovesnost sta olepšala dva cerkvena zbor: mešani in mladinski. Pozdravne besede so spregovorili: zastopnica župnijskega sveta gospa Anna Gasser, županja gospa Stefi Quantschnig ter g. župnik Leopold Kassl. Zapeli smo pete lavretanske litanije. Po škofovem blagoslovu je prof. H. Luksch na novih orglah zaigral. Ob spremljavi novih orgel smo zapeli in prosili Marijo: Vodi nas skozi življenje. ...!

Po slovesnosti v cerkvi so bili vsi vabljeni na srečanje ob jedi in pijači pred cerkvijo.

Odbor za nabavo novih orgel je 25. junija leta 1997 prvič zasedal. Odbor je razmišljjal o kakovosti orgel ter o zbiranju financ. Farani so darovali € 75.000 in koroška dežela je prispevala € 25.000. Vsem gre prirrčna zahvala. Zahvala gre tudi delavcem orgeljskega podjetja Škrabl iz Slovenije. Stare orgle so donele v čast Bogu in v spobudo nam in rodovom pred nami.

Naj bi nove orgle donele stoletja Bogu v čast in dvigale naše duše in duše naših potomcev iz zemeljskih nižin v nebeske višine.

*

Die Pfarrgemeinde Ludmannsdorf war am 10. Juni 2005 zur Weihe der neuen Orgel eingeladen. Bischof Alois Schwarz weihte die neue Orgel.

Die alte Orgel diente der Pfarre 175 Jahre. Im Jahre 1830 ermöglichte ein todkrankes Mädchen Namens Ursula Wanschou aus Ludmannsdorf vlg. Lesjak die Anschaffung der Orgel, die der Pfarrgemeinschaft 175 Jahre diente.

Aber jeder Dienst, auch der einer Orgel, geht einmal zu Ende.

Ein Vergelts Gott sagen wir der edlen Spenderin Ursula Wanschou und den Erbauern aus dem Jahre 1830. Wir gedenken ihrer im Gebet.

Wir verlassen das Heute, schauen in die Zukunft und hoffen, dass auch zukünftige Generationen uns in ihr Gebet einschließen werden.

Im Namen des Orgelkomitees gilt allen Pfarrangehörigen für Spenden von € 75.000 ein herzliches Vergelts Gott. Ein Danke auch dem Land Kärnten für die Beihilfe von € 25.000 und der Familie Reichenhauser für ihre Vermittlung.

Gerhard Kropivnik – naš novi mežnar

Kar je bilo doslej samo domače hišno ime – „Mežnar“ – to je od 1. januarja 2006 dalje tudi resničnost: novi bilčovski mežnar je postal Gerhard Kropivnik, rojstni letnik 1955 (torej star dobreih 50 let), poročen, oče treh (že odraslih) otrok, po poklicu tesar, bivajoč v neposredni bližini bilčovske farne cerkve. V službi bilčovskega mežnarja je Gerhard Kropivnik nasledil gospodinjo v župnišču gospo Lizko Kuchling, ki je mežnarsko službo v farni cerkvi opravljala približno tri leta, minulo jesen pa je – po treh letih šolanja – začela delati kot polno zaposlena negovalka ostarelih v domu „Martha“ v Celovcu.

Ko je g. župnik iskal novega mežnarja, je izbira padla na Gerharda Kropivnika, in ta je to službo rad sprejel: „To je čast zame!“ je dejal za tole poročilo. Gospod Kropivnik pa ima tudi vse lastnosti, ki so potrebne za mežnarsko službo. Že od mladih nog mu cerkev in versko življenje ni tuje. Je eden najbolj rednih in vestnih obiskovalcev nedeljskega bogoslužja in že doslej je vedno rad pomagal pri raznih delih v cerkvi. Tudi zasebno rad bere Sveti pismo, tedenski verski časopis, ima pa tudi potrebno praktično in tehnično nadarjenost. Poleg tega je Gerhard Kropivnik tudi grobar na starem pokopališču. Mežnarska služba pa je za g. Kropivnika tudi izziv, ki se ga ne boji. Ve, da bo poslej on odgovoren za urejenost v zakristiji, v cerkvi in okrog nje, pa tudi za vse, kar je potrebno za urejen potek bogoslužja.

Med duhovnikovimi ožjimi pomočniki v fari so mežnar, organist, mini-

stranti pa še kdo. Mežnar je brez dvoma župnikova desna roka. Za tako službo je potrebna dobra mera idealizma in požrtvovalnosti. To Gerhard Kropivnik ima – zato naj bi ga tudi farani z veseljem sprejeli; Lizka Kuchling pa gre zahvala, da je to službo opravljala do zdaj (sama je rekla, da je rada bila mežnarica). Tako lahko ob koncu zapišem samo še dve besedi: *Dobrodošel, Gerhard!* in *Hvala, Lizka!*

Alojz Pušenjak

Kratek pogovor z novim mežnarjem

Vas je moral g. župnik dolgo prositi, da ste sprejeli službo mežnarja?

Gerhard Kropivnik: Ne! To službo sem rad sprejel. Tudi sam sem že večkrat mislil na to, da bi to bila častna funkcija zame. Storiti kaj za cerkev mi je v veselje.

Kaj pa vaša žena, je tudi

ona bila takoj za to, da prevezamete službo mežnarja?

Gerhard K.: Žena mi pri tem ni delala težav – to sploh ni njena navada. Če gre za faro ali cerkev, sva oba enako odprta in voljna pomagati.

In še nekoliko materialistično vprašanje – kakšna bo

vaša mežnarska plača?

Gerhard K.: To zame ni važno – in o tem še z župnikom nisva govorila. **Župnik Kassl:** Pri nas mežnar dobi

okrog 150 evrov na mesec – plus „napitnine“ od pogrebov, porok in krstov. To seveda ni kakšna plača, temveč bolj „nagrada“ za požrtvovalnost.

Nasmejana in optimistična gospa Anna Gasser je 4. julija 2005 obhajala življenjski jubilej. Že leta vrši kot podpredsednica župnijskega sveta povezovalno nalogu med raznimi skupinami v fari. Farani se ji zahvaljujemo in ji želimo za bodoča leta še mnogo zdravja in optimizma.

In Dankbarkeit wünscht die Pfarrgemeinde der Obfrau des Pfarrgemeinderates, Frau Anna Gasser, zu ihrem Lebensjubiläum alles Gute, vor allem Gesundheit.

Dragi farani

(Nadaljevanje s 1. strani)

mo, se pogovarjamo, se približamo Bogu in med seboj.

Vse do zdaj našteto je važno.

A važnejši je Vaš obisk ob nedeljah, praznikih in delavnikih v cerkvi.

Če smo v cerkvi zbrani, smo blizu Bogu, Mariji, angelom, svetnikom in vsem našim prednikom.

Zahvala Vam gre tudi za velikodušno karitativno podporo potrebnim v bližini in daljavi. Veliko darujete in molite za katoliške misijone. Članice in člani živega rožnega vanca stojite v prvi vrsti.

Bog naj Vam povrne.

Hvala cerkvenim pevcom: mešanemu in moškemu zboru, mladim pevcom otroškega in mladinskega zбора. Hvala lektorjem in oblikovalcem nedeljske božje službe. Hvala mladini za sodelovanje ob miklavževanju in dnevu starih in pri drugih akcijah v fari.

Hvala vsem za delo v skupinah, posebno za pripravo na birmo in prvo sveto obhajilo.

Hvala otrokom za izvedbo trikraljevske akcije. Hvala vsem, ki skrbite za kvalitetno zborovsko in ljudsko petje v cerkvi. Boga prosimo, da bi naša načrtna cerkvena pesem še donela v naši cerkvi v prihodnjih stoletjih.

Ko skrbimo za lepoto cerkve, delamo dobro. Ko pa sklepamo roke k molitvi in molimo zase in vse naše, gradimo v pravem pomenu božje kraljestvo.

Dragi farani. Župnijski svet se Vam zahvaljuje in Vam želi: Bog z Vami v letu 2006.

župnik

*Župništvo želi vsem faranom
blagoslovljeno,
zdravo in srečno novo leto.*

*Die Redaktion wünscht
allen Pfarrangehörigen
ein gesegnetes, gesundes und
erfolgreiches Jahr 2006*

Leopold Kassl	Josef Kuess
Hanzel Reichmann	Ingrid Zablatník
Anna Gasser	Lojze Pušenjak
Rezika Kapus	Petra Schellander
Emil Stingler	Franz Quantschhnig

Lastnik, izdajatelj in založnik:
fara Bilčovs

Za vsebino odgovarja:
župnik Leopold Kassl, 9072 Bilčovs 1

Tisk: RPI krške škofije

Eigentümer, Herausgeber
und Verleger:
Pfarre Ludmannsdorf

Für den Inhalt verantwortlich:
Pfarre Leopold Kassl,
9072 Ludmannsdorf 1

Druck: RPI der Diözese Gurk

Liebe Leserin, lieber Leser dieser Zeilen!

(Fortsetzung von Seite 1)

Alles bis jetzt Aufgezählte ist wichtig.

Aber wichtiger ist euer sonntäglicher Besuch beim Herrn in der Kirche. Als Gemeinschaft in der Kirche sind wir dem Herrn, Maria, den Heiligen und allen uns in die Ewigkeit Vorausgegangenen nahe.

Ein Danke gebührt allen für das Teilen des Brotes mit Bedürftigen in der *einen Welt*.

Viele Wege führen zu Gott, aber CARITAS ist der sicherste.

Ein Danke sagt der Pfarrgemeinderat den Kirchensängern, den Lektoren und Gestaltern der sonntäglichen Messfeier. Ein Danke den vielen Stillen im Hintergrund. Ein Danke für die Gruppenarbeit mit Firmlingen und Eltern der Firmlinge und Erstkommunionkinder.

Es ist gut, wenn wir Kirchen restaurieren,
aber Wichtigeres tun wir, wenn wir die Hände zum Gebet falten und beten.

Wenn wir beten, bauen wir das Reich Gottes.

Wenn wir beten, sind wir Wohltäter unserer Seelen und Wohltäter all unserer Lieben.

Wenn wir beten, sind wir verbunden mit Gott, der alles zum Besten wendet.

Wenn wir beten, verlieren wir die Angst und denken an die Worte der heiligen Theresia von Avilla:

„Vor nichts sollst du dich fürchten,
alles vergeht,
Gott bleibt,
Er genügt.“

Allen ein herzliches „Danke“ im Namen des PGR und Gottes Segen im Jahre 2006.

Pfarrer

Pridne roke v Velinji vasi, v Želučah in po drugih vaseh fare vsako leto na prvo adventno nedeljo pripravijo adventni bazar. To je vsako leto presenečenje in majhen čudež. Vsem marljivim sodelavkam in sotrudnikom gre prisrčna zahvala. Dobiček je namenjen v socialne namene v fari in po svetu.

Po sklepu socialnega in misijonskega farnega krožka pa smo letošnji dobiček namenili za obnovo mežnarije, ki bo služila raznim skupinam, posebno pa mladini. Obnovljena mežnarija naj bo center mladine in odraslih.

V. S.

Mladinski zbor – Jugendchor „ANGELS“

Jeden Donnerstag um 17.45h, treffen wir uns im Pfarrhof zur Jugendchorprobe. Dort proben wir deutsche, slowenische und auch anderssprachige Lieder für die heilige Messe, welche wir einmal im Monat mitgestalten. Unser Chor hat 21 Mitglieder und unsere Chorleiterin Petra Schellander begleitet uns auf ihrer Gitarre.

Am 4. Adventsonntag veranstalteten wir eine

Agape für alle Pfarrangehörigen. Mit dem Reinerlös kauften wir uns T-shirts mit einem „Angel“ (Engel) darauf. Ebenso wirken wir beim Seniorentag, beim Muttertag und noch bei anderen Konzerten in der Gemeinde und auch anderswo mit.

Sehr gerne machen wir alle auch bei der Dreikönigsaktion mit. Es ist schön, wenn anderen durch diese Aktion geholfen werden kann.

Izlet mladinskega zbora na Dunaj – Ausflug des Jugendchores nach Wien

Schon lange planten wir mit unserem Chor einen Ausflug nach Wien zu unternehmen. So organisierte unsere Chorleiterin Petra Schellander, einen dreitägigen Ausflug ins schöne Wien. Somit begaben sich am Morgen des 22. 03. 2005, 20 Mitglieder des Chores und der Ministrantengruppe und 4 Begleitpersonen, mit dem Zug auf die Reise. In Wien sahen wir uns am ersten Tag das Schloss Schönbrunn und den Stephansdom an. Am späten Nachmittag besuchten wir eine Vorstellung im Imax – Kino (3D Kino). Ganz erschöpft kamen wir in die Herberge zurück, aber trotz allem war noch

niemand bereit zu schlafen. So wurde noch lange geredet und gespielt.

Am nächsten Morgen besuchten wir nach dem Frühstück den wunderschönen Tierpark Schönbrunn, das Palmenhaus und das Wüstenhaus. Dabei konnten wir verschiedene Klima erleben.

Nach dem Mittagessen fuhren wir in die Maria-Hilfer-Straße, um dort ein wenig zu bummeln.

Am Abend wurde in der Herberge noch geprobt und natürlich schliefen wir wieder sehr spät ein.

Am 3. Tag, am Gründonnerstag, besuchten wir am Vormittag noch die Kärntnerstraße und fuhren

Ich singe sehr gerne beim Jugendchor.

*

Vsak četrtek ob 17.45 se srečamo v farovžu k pevski vaji mladinskega zbora. Tam vadimo nemške, slovenske in tudi pessmi v drugih jezikih. Enkrat na mesec pojemo pri sveti mašo v farni cerkvi. Pri zboru sodeluje 20 pevk in 1 pevec. Naša zborovodkinja, Petra Schellander, nas spremlja na kitari. Na četrto adventno nedeljo smo

pripravili agapo za vse farane. Z dobičkom smo si kupili obleke, na katerih je narisan angel. Nastopamo pri dnevu starih, pri matrinski proslavi in pri različnih koncertih v občini in tudi drugod.

Radi sodelujemo pri akciji treh kraljev, ker tako lahko pomagamo revnim ljudem.

Rada pojem pri mladinskem zboru.

Andrea Mikula

mit dem Lift zur Pummerin des Stephansdoms hinauf.

Um 13.00h stiegen wir am Südbahnhof wieder in den Zug ein und verließen Wien mit sehr vielen und

schönen Eindrücken und Erlebnissen.

Dieser Ausflug wird uns noch lange in sehr guter Erinnerung bleiben.

Lisa Stangl & Petra Schellander

Birma v Bilčovsu

Od oktobra 2004 do maja 2005 so se mladostniki v fari pripravljali na prejem zakramenta svete birmi. Z veliko zavzetostjo je gospa Ingrid Zablatnik veliko ur brezplačno investirala, da bi mlade vodila v center naše vere, k sveti evharistiji.

Birmanci so o molitvi govorili in so tudi dejansko moličili rožni venec.

Poglabiljali so se v sveto pismo, čuli in brali so, kaj nam Jezus hoče danes povedati.

Gоворили so o sveti maši in so nedeljske božje službe tudi sooblikovali.

Gоворили so o ljubezni do bližnjega in so bolne otroke tudi obiskali.

Kot dušni pastir ji izrekam prisrčno zahvalo za petnajstletno delo z birmanci. Približno 300 birmancev ji je ob koncu vsakoletne priprave pri zaključni maši izreklo: Bog plačaj.

Od škofa poslan dr. Jože Marketz je našel na birmo

dobro pripravljeni mladostnike in je to tudi povedal, ko je birmansko skupino obiskal.

Na dan birmi 9. julija 2005 je izrekel zahvalo vsem soudeleženim pri pripravi na birmo.

V imenu škofa se je zahvalil cerkvenim pevcem, obe- ma organistoma, mežnarici farne cerkve ter mežnarjem in mežnarcem podružnih cerkva. Raznašalcem verskih listov. Molivcem: članicam in članom živega rožnega venca ter Marijini legiji. Vsem podoborom župnijskega sveta. Vsem nedeljnkom, ki nosijo baklo vere in skrbijo, da večna luč v cerkvi ne ugasne.

Pred sveto birmo je bila 15. junija seja župnijskega sveta. Sejo je vodil dr. Marketz in dal priložnost navzočim, da pokažejo kot člani župnijskega sveta svoje počutje in povejo svoje mnenje, kar so tudi storili.

Birma z vizitacijo je vsako osmo leto.

SVETI DUH prihaja na birmance.

SVETI DUH pa je na delu v fari vsak dan v letu.

Prosimo ga: Pridi in napolni naša srca in vžgi v nas ogenj svoje ljubezni.

Jezus, pošlji svojega DUHA in prerojeni bomo.

SVETI DUH, razsvetljuj nas, da spoznamo, kaj je prav.

Gedanken eines Firmlings

Bei der Taufe bekommen wir unsichtbare Flügel geschenkt, die wachsen können. Im Alter der Firmung können diese Flügel jetzt „firm“ genug sein, das bedeutet stark genug, uns über die Abgründe des Lebens zu

tragen. Aber trotzdem passiert es manchmal, dass wir sagen: „Ich habe keinen Geist!“

Wir tun dies, wenn wir uns schwer fühlen wie ein Stein oder leer wie ein vertrockneter Brunnen.

Wer so redet, der fragt zugleich: „Wo ist der Geist?“ und wenn er ein Christ ist, dann fängt er an, um den Geist zu bitten. Wenn wir dem Geist Gottes in uns Raum geben, dann kann uns das Vertrauen auf Gott tragen.

Misli birmanca

Pri krstu smo dobili podarjena lahka nevidna krila.

Pri birmi se ta krila utrdijo, tako se lažje dvigamo nad težave življenja.

Pri tem nam pomaga Sveti Duh, da ne zgubimo zaupanja v Boga.

Die Firmung hat bei uns zu Hause in Ludmannsdorf stattgefunden, das Empfangen des Heiligen Geistes war für mich ein interessantes und wunderbares Erlebnis, ich werde diesen schönen Tag noch lange in Erinnerung behalten.

Julia Gasser, 13 Jahre/let

Življenje ljubi takšno, kot je, tudi če je polno sprememb ...

... leto 2005 je bilo leto jubilejov, uradnih in osebnih. Visok življenjski jubilej pa je praznovala v tem letu tudi **Magdalena Einspieler**, rojena Partl in danes poznana kot **Sramšičnikova mama**. 19. decembra 1915 se je rodila pri Miklavcu v Kajzah/Edling. Pravi, da je gorel dimnik, ko je zagledala luč sveta. Če nekaj gori, še ni hudo, pomembno je, da ne pogori, bi lahko dodali.

Leni, kot jo kličejo njene prijateljice, se je rodila v svet, ki je stal pred grozozamskimi in nepredstavljenimi spremembami. Približno 10 let pred njenim rojstvom je razvil mladi Albert Einstein svojo teorijo relativnosti in s tem končal novi vek. Atomski vek, kot se je krstilo novo obdobje, v katerem danes živimo, se je začel. Za to, da nič ne bi bilo več tako, kot je bilo, sta kruto poskrbeli še dve svetovni vojni. Prva se je začela dobro leto, preden je ležala v zibelki pri Miklavcu majhna deklica, ki o vseh teh zgodovinskih prelomih seveda ni ničesar vedela. Kot priča časa pa je verjetno na ta ali oni način vse že občutila.

Zaenkrat pa so v Bilčovsu/Ludmannsdorf delali naprej, kot so tega bili vajeni. Grozote prve vojne so poskušali pozabiti s tem, da so začeli takoj z delom obnove. Da ni bilo več cesarja in je bila Avstrija naenkrat nepomembna in majhna, malega človeka ni motilo toliko kot gospodarska kriza, ki je zajela vso deželo. „Neizmerna revščina“, kot mi je pripovedovala baci (tako jo kličemo večina vnukov), je zazna-

movala njeno mladost. Kmetje, kajžarji, hlapci in dekle pa so vsak po svojih močeh delalil to, kar so se naučili in znali: redili so živino, sejali in želi – tako kot so to pred njimi delale neštete generacije. Da se bo to spremenilo in da skoraj ne bo več kmetov v tej deželi, si takrat ljudje niti v sanjah niso mogli predstavljati ...

Že tedaj pa se je začelo izrinjanje slovenščine iz javnosti. Nekateri so se ponemčili, ker so se sramovali in ker so mislili, da je nemščina nekaj boljšega. Nekateri pa iz zadrege in ker so bili prešibki, da bi lahko ostali, kar so bili. Ti so bili pogosto kaznovani kar dvakrat: najprej od nemških delodajalcev v mestu, ker so govorili slabo nemščino, in potem še enkrat doma na vasi, ker „niso hoteli biti več Slovenci“. Včasih se človek seveda tudi vpraša, kakšna bi bila ta naša dežela, če bi bil izid plebiscita v letu 1920 drugačen. Ali bi Slovenci z nemško govorečimi so-deželani ravnali podobno nestrпno?

Nespametnost se je stopnjevala v blaznost, ko je dosegla najkasneje leta 1942 tudi Bilčovs/Ludmannsdorf. Leni Einspieler je bila takrat pet let poročena s Sramšičnikom, Hanžijem Einspielerjem. Rodila je že dve hčerki, Angelo in Kati. Danes si človek sploh ne more predstavljati, kako je to bilo. Prišli so ko blisk iz jasnega neba in zapovedali: „Imate eno uro časa in potem morate z nami – vsi, brez izjeme!“ Pregnanstvo v zaporih v tujini je trajalo dobra tri leta. Leni Einspie-

ler ne bi bila to, kar je, če ne bi tudi iz tega strašnega obdobja pobrala nekaj pozitivnega: po lastnih besedah se je naučila kar dobro nemško in predvsem je našla osnovo za svojo globoko vernost: „Nikdar nisem obupala, zmeraj sem vedela, da se bomo z božjo pomočjo vrnili!“ Če ji kljubuješ in vprašaš, kje da je Bog bil, ko so se grozote začele, se le nasmeje in brez besed pove, da to le on ve.

Od konca vojne je zdaj minilo 60 let in do danes ne vemo, ali je človek sposoben, da se iz preteklosti uči. Pri tem so še najmanjše zlostisti, ki so služili klukastemu križu, ker jih je njihov „Führer“ dostikrat v rani mladosti k temu obvezal in niti niso imeli izbire. Če danes zamerijo ljudem, ki so se v njihovi domači deželi nekomu uprli, ki jih je napadel in hotel izbrisati fizično in duhovno, pač še zmeraj nimajo potrebne distance, da ne bi zamenjavali žrtev s storilci in priznali, da v vsaki vojni tudi žrtve postanejo storilci in da je to do neke mere logična posledica upora. Vprašanje pa je, ali je upor bil upravičen. Kot odgovor se postavlja protivvprašanje: Če takrat upor ni bil upravičen, kdaj potem?

Dejansko nevarnost pomeni danes mladina, ki je izgubila vrednote prejšnjih generacij, novih – svojih pa še ni uspela zgraditi. Zaradi tega dostikrat enostavno ne verjame v svojo prihodnost. Posledice so ponovna nestrпnost do drugačnosti, rasizem, neonacizem – skratka vandalizem moderne, ki zopet ogroža ureje-

Miklavžev Jozi, ki je na poti iz izseljenstva domov umrl in je v Slovenjem Gradcu pokopan.

nost današnjega vseevropsko naravnaneva sveta.

Sramšičnikovi so se vrnili iz izseljenstva tako kot večina drugih pregnancev v juliju leta 1945. V prvem desetletju povojne obnove je politika zopet dovolila ljudem, da so delali v dobro sveta in sočloveka. Tehnika je pospešila beg s podruželja. Hlapci so postali delavci in tudi pri večini kmetov ni dolgo trajalo, da so zaslužili svoj denar v tovarnah. V teh letih je Leni Einspieler rodila še dva sina, Marjana in Nardija. Ko so zavezniki zapustili Avstrijo in je le-ta dobila spet neodvisnost in Državno pogodbo, je bila Leni Einspieler stara 40 let. Ženska v najboljših letih bi rekli. Danes je od tega minilo 50 let.

Upanja v boljšo prihodnost so bila velika. Naša baci pravi, da so se v veliki meri izpolnila. „Tako dobro kot danes ljudem še ni šlo nikdar. Tudi meni ne.“ Bila je zmeraj realist. „Obljubam politikov ne moreš verjeti kar tako. Morajo tudi dostikrat povedati stvari, ki so lepe, ker si to ljudje želijo. Da potem vsega ne izpolnijo, je normalno.“ Kar se tiče dvojezičnih napisov, se veseli, da je zdaj problem vsaj v Bilčovsu/Ludmannsdorf vzorno rešen. Ali se bo tudi še dru-

gje, je skeptična, „pravično pa bi vsekakor bilo!“

Leta so minila. „Najlepša so bila tista, ko so otroci doraščali in smo mnogokrat bili doma in pečli.“ Toplote družinskega življenja nikoli kasneje ni več občutila tako močno. Njen mož, Hanzi Einspieler, je imel prvi traktor v občini. Bil je vzoren gospodar, ki ni bil le župan občine Zgornja vesca / Oberdörfel, temveč je bil tudi znani po tem, da je pomagal povsod, kjer je le mogel. Prerana smrt moža v jeseni 1971 jo je tudi zaradi tega zelo prizadela. Na splošno znano odprtost in gostoljubnost Sramščnikove hiše pa sta nadaljevala nova gospodarja, sin Marjan in žena Neži. Baci pa je ostala siva eminenca vse do danšnjega dne.

Socialne reforme 70-ih let so olepšale tudi Magdaleni Einspieler življenje. To, česar je v mladosti povsed naokrog manjkalo, je počasi, a vendar vztrajno rastlo in se množilo, tako da z materialnega vidika globoko verjame, da dosti boljše ne more biti več. Sramščnikova mama je vzljubila naravo in se ukvarja zdaj že več ko dvajset let s čudežem naravnih zdravil. Cela žlahta in še marsikdo drug ceni njene žavbe in čaje, in to zaradi tega, ker res pomagajo. Njeni vnuki in vnukinje so imeli na raz-

Družine jeseni 1944 na poti iz taborišča Hesselberg na posestva Maresch v Nižji Avstriji. Na fotografiji vidimo med drugimi Sramščnikove ter družino Čimžar iz Kotmare vasi.

polago še nekaj, o čemer je prepričana, da je največja blaginja današnjega časa: odprtva vrata do izobrazbe! Eden njenih vnukov je postal tudi to, kar bi mogoče tudi ona želela biti, če bi še enkrat bila mlada: zdravnik/-ica!

Odkar se je rodila, se je svet spremenil verjetno bolj kot kdaj poprej. Tradicije, ki so deloma trajale več kot tisoč let, so zamrle. Svet od včeraj, kot je imenoval „novi vek“ nekoč pisatelj

Stefan Zweig, je Magdaleno Einspieler spremil dolga leta. Danes pa je drugačen čas in Sramščnikova mama se tega zaveda. Da se moraš prilagajati vse življenje in kljub temu obdržati pokončno držo, je ena od skrivnosti njenega življenja. Kako delujejo računalniki, elektronika, električna in tudi atomska energija, ne ve. Ve pa, da so te tehnike in ta odkritja spremeniila svet. Zdi se mi malo verjetno, da se bodo

njeni pravnuki še zavedali, kako se je živilo prej in kakšni naporji so bili potrebni, da imamo danes to, kar nas obdaja. Takšen je pač svet, v bistvu nehvaležen. Takšen je, ker mora biti naravnан v prihodnost in to, kar je danes, jutri že ni več pomembno. Za to in za marsikatero drugo skrivnost njenega življenja sem ji hvaležen in z mano gotovo tudi vsi njeni otroci, vnuki in pravnuki.

Filip Ogris-Martič

V pregnanstvu

*Daleč tam je zdaj dežela,
kjer mamica mi je pesmi pela.
Učila me je tam lepo,
ljubit' Boga, narod in tudi njo.*

*V duhu le mi je mogoče,
da vidim še, kako moj oče
delal tam je in se trudil,
ker v hiši red je res on ljubil.*

*Urejen dom smo tam imeli,
prebivali v hiši beli,
kjer pesmi je odmeval glas
in blagoslov je božji spremjal nas.*

*Pa se znašli hudi so ljudje,
bile temne so njih želje,
da uničili bi srečo to
in tudi vzeli bi nam še zemljo.*

*Pride neki dan povelje:
Bežite vi nam iz te zemlje!
Tukaj drug bo gospodaril,
Slovenec ne bo več zemlje kvaril!*

*Objela žalost je srce,
grozile so slutnje nam temne.
So solze tekle nam z oči,
ko smo z doma se poslavljali.*

*Kot zločinci bli smo gnani,
od stražnikov zavarovani.
Pa greh je naš edini ta,
da je mati nam Slovenka bila.*

*V tujem svetu zdaj živimo,
s ponosom v srcu vse trpimo,
ker trdno smo prepričani,
da dan vstajenja daleč ni.*

Janko Ogris
(kestavil 25. 5. 1942 v izseljenstvu)

Taizejsko srečanje 2005/2006 v Milanu

*Heiliger Geist, du wohnst
in jedem Menschen,
du kommst und legst in uns,
was im Evangelium so
wesentlich ist:
Herzensgüte und
Verzeihen.*

*Lieben und es durch unser
Leben sagen,
lieben mit der Güte des
Herzens und verzeihen:
darin lässt du uns eine der
Quellen
des Friedens und der
Freude finden.*

(Frère Roger, de Taizé – 1915-2005)

Letošnje taizejsko srečanje v Milenu je bilo v znamenju spomina na lanskoto leto poleti umorjenega brata Rogerja. Tudi mi mladi iz Bilčovsa smo se udeležili tega srečanja od 28. decembra 2005 do 1. januarja 2006.

Ob močnem sneženju smo se zgodaj zjutraj odpeljali s skupino Slovencev iz Celovca proti Italiji. Po sprejemu so nas razdelili v razne fare in nato po družinah.

Naš dnevni spored je bil zelo raznolik. Vsako jutro smo se udeležili maše v fari

ter imeli srečanja v malih skupinah, kjer smo se medseboj bolje spoznavali in se pogovarjali o veri in o ljubezni do drugačega in do samega sebe. Potem smo se odpravili proti mestu, kjer smo si ogledali center Milana. Videli smo mnogo znamenitosti kot npr. Milansko Scalo, stolnico, razne muzeje ter tudi razne trgovine kot Gucci, Prada in Versace. S finančno podporo našega župnika pa smo lahko vsi skupaj šli na tipično italijansko kosilo. Zvečer pa smo se odpravili proti „Fieri“, kjer se je vsak dan zbrala množica mladinskih romarjev iz cele Evrope. Tam smo dobili skromno – a dobro – večerjo. Ob 19. uri pa je bila skupna večerna molitev, katere se je udeležilo približno 50.000 ljudi. Ta molitev je vključevala taizejske pesmi in za Taize značilno tišino. Po molitvi nas je pot peljala spet nazaj k naši družini.

Tudi silvestrovo smo doživel na drugi način, kot smo bili navajeni od doma. Ob 23. uri smo se zbrali v cerkvi, da bi se z molitvo in s petjem zahvalili za preteklo leto in istočasno prosili za dobro novo leto. Nato pa je bila še v župniji t. i. „fešta narodov“, kjer je vsaka država predstavila svoje za njo tipične značilnosti (za Avstrijo smo zapestali valček). Na žalost je čas prehitro minil in naslednji dan smo se morali posloviti od naših gosto-

ljubnih družin. Točno ob 24. uri 1. januarja smo zopet zdravi, pomirjeni ter polni novih energij prispeti v Celovec.

Mislim, da bo to potovanje ostalo nam vsem v spominu in upam, da bo vsak zase sposoben obdržati mir in energijo v sebi ter ju bo lahko prenesel tudi v družino in v vsakdanje življenje. Morda pa nas bo potpeljala tudi naslednje leto na taizejsko srečanje, ki bo v glavnem mestu Hrvaške – v Zagrebu.

Izlet v pravljični gozd

11. 06. 2005 so pevci otroškega zbora, ki niso bili na Dunaju, napravili izlet v pravljični gozd v Hodisah. Tam smo videli veliko figur iz veliko različnih pravljal, a tudi sveto Marijo in Jožefa v hlevčku.

Nato smo se peljali na „Pyramidenkogel“ in tam naredili piknik.

Bilo je zelo fletno!

Martha & Lea Berchtold

Odri-Kreuz

*Ein Kreuz am Weg. Gehst Du vorbei
Gedenke was dessen Bedeutung sei.
Zieh' ab den Hut,
Du bist ein Christ
Der durch den Herrn erlöst ist.*

Täglich fahren oder gehen wir mehr oder weniger achtlos an Ihnen vorbei – den Wegkreuzen, Marterln und Bildstöcken, die am Wegrand stehen.

Sie können still an Unfälle, menschliches Schicksal, Ereignisse oder an Dank an erhörte Fürbitten erinnern.

Sie zeugen vom Glauben und Frömmigkeit vergangener Generationen.

Eine weitere Eigenschaft von Bildstöcken und Wegkreuzen ist, dass sie meist in Wanderkarten verzeichnet sind und damit

wichtige Orientierungspunkte darstellen.

Nach Erzählungen von Elisabeth Ogris wurde vor der Saat und nach der Ernte vor dem Kreuz gebetet.

Familie Ogris entschloss sich, das Kreuz, dem die Witterung arg zugesetzt hat, zu erneuern.

Vom 16-jährigen Tischlerlehrling Granig aus Großkirchheim (Neffe von Anni Ogris) wurde das Kreuz entworfen und er verbrachte viele Stunden (auch mit Hilfe seines Vaters) damit dieses Kreuz fertig zu stellen.

Im Oktober 2004 stellte er es mit seinem Vater auf.

Pfarrer Leopold Kassl weihte am 27. 8. 2005 unter der Mitwirkung Verwandter, Bekannter und Nachbarn in einer feierli-

chen Zeremonie mit Fürbitten, Gebet und Gesang das Wegkreuz ein.

Anschließend feierten alle Mitwirkenden bei Kaffee und Kuchen.

Anni Ogris

Most- und Weinsegnung

Am Johannistag (27. Dezember 2005) fand aus Anlass des Johannistages die Most- und Weinsegnung statt. Frau Rudolfine u. Johann Spitzer, vlg. Dounig waren wieder sehr gastfreudlich und luden alle Besucher der heiligen Messe zur Kostprobe ins alte Kaufhaus beim Miklavž ein. Wie von einem Landessieger nicht anders erwartet, war die Qualität des angebotenen Mostes und Weines wieder hervorragend. Als zusätzliche Stärkung kredenzte Familie Spitzer und Maria Gaunersdorfer noch Brötchen und Mostkekse.

Die Pfarre dankt für den Reinerlös von € 210,- für den Ausbau der Mesnerei.

Boris A. Novak

NA ZDRAVJE

*Ljubezni in času odprti,
živimo trenutek kot slavje,
podobno tajinstveni črti,
ki loči življenje in navje.*

*Sopotnik na poti do smrti,
na zdravje
trenutek, ljubezni in trti!*

r.k.

Wir können helfen! Wir haben geholfen!

Im Sommer haben wir wieder Kleider für die Ukraine gesammelt. Insgesamt sind mehr als 200 Kartons aus Ludmannsdorf-Bilčovs nach Mariupol und Umgebung geliefert worden. Wie auch in den vergangenen Jahren haben wir wieder viele schöne Kleider verpacken können. Neben Kleidern wurde auch eine Geldspende für das Kinderheim „Barmherziger Samariter“ Frau Christine Potisk zur Weiterleitung in die Ukraine übergeben.

Dankesbriefe aus der Ukraine

Liebe Freunde!

Ich grüße Sie mit der Liebe Jesu Christi, unseres Gottes!! Ich möchte Ihnen allen persönlich und im Namen meiner lieben Schwestern im Glauben von ganzem Herzen danken für die geleistete Hilfe, sie erleichtert unser Leben um vieles. Durch sie sehen wir die Hand Gottes. Der Herr sorgt für uns, möge Sie alle der uns liebende himmlische Vater reichlich, reichlich segnen mit seinem besonderen väterlichen Segen! Und vergelte Er Ihnen 100 Mal die geleistete Arbeit und Sorge für uns! Jedes Mal, wenn ich eines der Kleidungsstücke anziehe, bete ich in Tränen und

Dankbarkeit für jenen Menschen, der sich bemüht hat und dies gespendet hat. Möge der Herr jeden, jeden einzelnen segnen! Ich wünsche Gesundheit, den Frieden des Herrn, christliche Freude für alle Ihre Jahre. Werde Christus durch Ihre Arbeit verherrlicht! Noch einmal herzlichen Dank!

In Liebe zu Ihnen allen!

Sniridonova Alla.

Liebe Brüder und Schwestern!

Grüße aus Novoazovsk.

Unsere Kirche beglückwünscht Sie zum neuen Jahr. Wir wünschen Ihnen Glück, Gesundheit, und das wichtigste: wir beten innigst zu unserem großen Gott und danken Ihm, dass Er unser alleiniger Retter ist. Im Namen unserer Familie: Golubova V.A. und Golubov V.P., und auch unserer Brüder und Schwestern danken wir für die humanitäre Hilfe, die Sie uns schicken, ja, wir brauchen sie jetzt wirklich. Und wir danken Ihnen für Ihre nicht leichte, aber edelmütige Arbeit. Und wir bitten Sie, jeden Brüdern und Schwestern zu danken, die ohne auf ihre Zeit zu achten, diese nicht leichte Bürde auf sich genommen haben, jene Dinge zu sammeln, die wir benötigen. Möge Sie der

Herr segnen für Ihre Sorge um uns. Und wir werden für Sie und Ihre Familien beten und unseren Herrn bitten, dass Ihr Glaube an unseren Retter noch stärker werde. Amen.,

Mit der Hochachtung der Brüder und Schwestern

*Golubova V.A. und V.P.
und weitere 11 Personen*

Auszug aus dem Schreiben der Heimleiterin vom Oktober 2005 an Frau Christine Potisk:

.... „Mir fehlen die Wort, um die Freude auszudrücken, die wir empfanden, als wir am 6.Okt:2005 Ihre Spende auf unserem Bankkonto empfangen haben. Wieder hat sich der Spruch bewahrheitet: Gott überstürzt es nie, er verspätet sich aber auch nie. Diese Mittel haben wir jetzt sehr nötig. Und der Herr hat sich Ihrer bedient, um auf unsere Gebete zu antworten. Dank sei Gott! Und unser riesiger Dank und unsere Liebe gebührt Ihnen, Christina, und allen die daran teilhaben. Wie gerne möchte ich Sie sehen, umarmen und küssen. Der Herr segne sie und vergelte Ihnen 100 Mal nach seinem Wort. Er allein kann den Dank erweisen, den niemand auf der Erde Lebenden erweisen kann. Wir beten für Sie, daß der

Herr Ihnen noch viel körperliche Kraft für die heute so wichtige und notwendige Arbeit in seinem Weinberg schenke. Sie verkünden den Kindern die Liebe Christi mit Taten, dem persönlichen Vorbild und nicht nur mit Worten.

Diese Briefe zeigen uns, die große Dankbarkeit der Menschen und daß die gesammelten Kleider wirklich auch ankommen. Es ist doch wunderbar zu wissen, dass Menschen sich über unsere Gaben freuen. Frau Potisk hat noch mehr Dankesbriefe bekommen, diese hier sind nur ein kleiner Auszug davon.

Dank sei hier auch der Rußlandhilfe, allen voran der Gräfin Cernin gesagt, welche den Transport organisieren und bisher auch bezahlten. Ein Transport kostet über € 2.000,--

Neben dem Dank sei hier auch die Bitte ausgesprochen, dass wir an diese Menschen auch in den kommenden Jahren denken und sie auch weiterhin unterstützen. Eine finanzielle Unterstützung für das Kinderheim oder für die Transportkosten kann jederzeit beim Herrn Pfarrer abgegeben werden.

Ingrid Zablatnik

Markova procesija

Auch im Jahr 2005 wurde wieder eine große Gruppe Kinder auf das Sakrament der Hl. Firmung vorbereitet. Fast jeden Sonntag traf die Gruppe sich vor dem 2. Gottesdienst zur Vorbereitung.

Neben dem Lernen wurde auch auf die in die

Das Sakrament der Hl. Firmung

wir auch erfahren, dass für die Pflege dringend automatische höhenverstellbare Pflegebetten gebraucht würden, jedoch ihre eigenen Mittel dazu nicht ausreich-

ten bzw. nur eine kleine schrittweise Erneuerung ermöglichen.

Wir haben dies dem Sozialarbeitskreis der Pfarre mitgeteilt, dieser hat dann

die Spende von 2 automatischen, höhenverstellbaren Betten im Gesamtwert von € 1.900,— beschlossen.

Im Sommer wurde dann die Spende für die beiden Betten überbracht.

Pfarrer Kassl, Gitti Wuzella und ich haben uns bemüht die Kinder auf die

Vorbereitungszeit fallenden Feste eingegangen. So gab es eine kleine Weihnachtsfeier, eine mit den Kindern gestaltete Kreuzwegandacht und gemeinsam vorbereitete und mitgestaltete Gottesdienste.

Auch heuer besuchten wir mit den Firmlingen die soziale Einrichtung der Barmherzigen Schwestern, den Marienhof in Maria Saal.

Schwester Hiltrud und Schwester Monika beantworteten unsere Fragen und erklärten uns auch genau die Aufgaben dieses Heimes. Der direkte Kontakt beim Spielen oder Spazierengehen mit den mehrfach schwerstbehinderten Kindern und teilweise auch Erwachsenen, hat bei uns allen eine starken Eindruck hinterlassen.

Im Gespräch mit Schwester Hiltrud haben

Firmung vorzubereiten. Den weiteren religiösen Weg müssen die Kinder selber gehen. Wir hoffen, dass sie in den Eltern und auch anderen Menschen gute Vorbilder finden.

Ingrid Zablatnik

*Deni me kot pečat na svoje srce,
kot pečat na svoj laket!
Zakaj močna kakor smrt
je ljubezen,
silna kakor podzemlje
ljubezenska strast!
Njene strele so ognjene
strele,
Gospodov plamen.
Velike vode ne morejo
pogasiti ljubezni in reke
je ne morejo preplaviti.
Visoka pesesm (VP 8,6)*

In memoriam Maria Schellander – V spomin na šiviljo Mojcijo, mojo mamo

M eine Mutti wurde am 6. Jänner 1914 in Edling 11/Gemeinde Ludmannsdorf-Bilčovs geboren, wuchs hier mit ihren beiden älteren Schwestern Resi und Heli sowie dem jüngeren Bruder Lori auf und besuchte da die Volksschule mit sehr gutem Erfolg. Gerne hätte sie weitere Schulen besucht, doch dies erlaubte die wirtschaftliche Lage ihrer Eltern einer zweiten Tochter leider nicht.

Ende der 20-er Jahre besorgte sie sich ihre Lehrstelle nach derzeitigem Ermittlungsstand vermutlich bei Frau Olipitz, einer Schneiderin in Suetschach im Rosental. Sie war lernbegierig, zielbewusst und kreativ, wollte einen Beruf und auf eigenen Beinen stehen. Kaum hatte sie die ersten Näherfahrungen gemacht, nähte sie zu Hause bereits für ihre Verwandten und Freundinnen oder war als Hausnäherin bei Familien beschäftigt. Geldmittel waren rar, so wurde aus alter Kleidung Neues angefertigt. Um 1931 erlitt sie Gelenkstuberkulose in der linken Hand, sie musste zur Behandlung auf die Stolzalpe in der Steiermark, die ihr Eltern, Verwandte und eine befreundete Familie bezahlten. Mit einer einigermaßen beweglichen Hand versuchte sie danach in den 30-er Jahren zu Hause ihre Näharbeit auf ihrer ersten Rast&Gasser-Nähmaschine fortzusetzen, die ihr Schwester Resi bereits als Lehrerin mitfinanzierte. 1936-39 war sie als Lehramädchen bei Frau Bleyer, einer Schneiderin in Köttmannsdorf gemeldet, wo sie 1939 das Gesellenstück

Mutti an ihrer 1. Rast & Gasser-Nähmaschine 1930

machte und die Gesellenprüfung mit sehr gutem Erfolg abschloss. Ab dieser Zeit lernten bei ihr Mädchen des Ortes Grundbegriffe des Nähens. Bei ihrem Talent, ihrer Kreativität, ihrem Mut und Durchhaltevermögen hätte sie unter günstigeren Lebensumständen Modedesignerin werden können. Wegen der Betreuung der kränkelnden Eltern, ihrer weiterhin instabilen Hand und der Kriegsjahre konnte sie kein fixes Arbeitsverhältnis eingehen, kam so zu keinen Gesellenjahren und in der Folge auch zu keinem Gewerbeschein. Nie der zeigten sie mehrmals wegen Schwarzarbeit an. Sie war auch komödiantisch begabt, spielte in jungen Jahren gerne Theater, verfasste Gereimtes für verschiedene Anlässe in der Gemeinde wie z. B. Faschingszeitungen zur Unterhaltung der Leute. Trotz

vieler Arbeit war sie manchmal auch für spontane Faschingsscherze zu gewinnen.

Als ich 1946 auf die Welt kam, hatte sie das Ziel, ein eigenes Haus zu bauen, was ihr durch harte Arbeit und die Mithilfe von Verwandten und Freunden auch gelang. Viele Hilfsleistungen arbeitete sie mit dem Schneidern ab, da ihr erspartes Geld bald zu Ende ging. Anfang 1953 zogen wir aus dem großelterlichen Tischler-Haus in Edling mit unserem Hab und Gut auf dem „Garling“ ins neue, noch nicht fertige, fast leere Heim ein. Nach mehreren Ansuchen erhielt sie 1956 die Schneidermeister-Ausnahmehbewilligung; nun konnte sie endlich angstfrei ihren erlernten Beruf ausüben und war damit zufrieden. Sie schufte weiter Tag und Nacht - immer „v imenu Jezusovem“ - bis zur Elektrifizierung,

der Gemeinde 1957 bei der Petroleumlampe. Für die Nachtarbeit fädelte ich ihr zig Nähnadeln ein und legte sie in gleichmäßigen Abständen nebeneinander über die Tischkante, da ihre müden Augen das Nadelöhr schwer fanden. Besonders vor Hochzeiten, Begräbnissen und Kirchtagen herrschte großer Stress. In der kleinen Arbeits- und Wohnküche nähte sie u. a. unzählige Brautkleider aus Samt, Seide, Chiffon, Spitze, Tüll und aus leichtem Wollstoff für Hochzeiten im Winter. Auf einem dafür zu kleinen Tisch schnitt sie nur nach einer Kreidezeichnung am Stoff die Teile zu. Dabei durfte man sie in ihrer Konzentration nicht stören, sie konnte sich in die jeweilige Körperform so gut hineindenken, dass das Kleidungsstück zur ersten Anprobe schon meistens passte. Ich kann mich noch an die silbergrauen Freskobrautkleider in den 50-Jahren erinnern mit Biesen und genähten Stoffblumenranken - alles ihre eigenen Kreationen, die sie sich für jede einzelne Kundin im Besonderen ausdachte. Für den Verwandtschafts- und Freundeskreis bot sie einen Hochzeitsservice an, indem sie am Hochzeitstag meist mit der Brennschere anrückte und den Bräuten damit die schönsten Wellen- und Lockenfrisuren fabrizierte; ich begleitete sie als Kind, „assistierte“ und sagte den Bräuten meist vor dem Verlassen ihres Elternhauses zur Trauung Mutts dafür geschriebene Gedichte auf. Später half ich in den Schulferien in der Schneiderei bei Bedarf mit,

*KOPF (ZEIT-LAND-ANTEIL)/INNERE FREQUENZ 63**Gewidmet meiner Mutti zum 90. Geburtstag – Meina Schellander 2003*

SW-Fotographie + Zeichnung auf geleimtem Papier, kaschiert auf Alu, Grösse: 40 x 70 cm.

wobei ich mich für Dirndl-rüschen, genähte Knopflöcher und Säume zur Spezialistin entwickelte. Bis zu ihrem Pensionsantritt 1974 beglückte sie Kundinnen jedes Alters in der Gemeinde und darüber hinaus mit ihrer sehr gefragten und geschätzten Maßkleidung. In der Pension nähte sie noch für den Eigenbedarf sowie für einige Verwandte und gute Bekannte.

Zwischen 1950 - 1970 war Mutti freiwillige Helferin des Roten Kreuzes, leistete Verletzten aus der

Gemeinde „Erste Hilfe“ und veranlasste notfalls ihren Transport ins Krankenhaus.

Meine Mutti förderte mich von Kind auf. Sie ließ mich Schulen besuchen, weil ich dafür geeignet war und sie es wollte, dass ich ein besseres Leben hätte. Sie wäre wohl glücklicher gewesen, wenn ich nach der Matura an der Lehrerinnenbildungssanstalt in Klagenfurt Lehrerin geblieben wäre und ein geregeltes Einkommen gehabt hätte. Doch schlug ich nach

dem Studium an der Wiener Kunstakademie den Weg einer freischaffenden Künstlerin ein. Meine Mutti unterstützte mich immer so gut sie konnte, freute sich über meine Erfolge und teilte meine Sorgen. Sie half mir bei der Betreuung meiner Tochter Nati, die sie über alles liebte. So konnte ich in den 80-Jahren größere Projekte durchführen. Wir beide sind ihr überaus dankbar; ohne Muttis Hilfe wäre vieles nicht möglich gewesen.

Als nach den großen

Lebensbelastungen und mehreren Operationen im Alter ihre Kräfte abnahmen, bekam ich die Chance, ihr etwas von der großen Liebe, die sie in mich investierte, zurückzugeben. Ihre letzten sehr beschwerlichen Lebensjahre verbrachten wir zusammen fast ausschließlich in Wien; Mutti wurde ganz sanftmütig, ergeben in die Entscheidungen, die ich für sie zu fällen versuchte. Ich wuchs in die Aufgabe der Pflege hinein, es wurde zu einem manchmal anstrengenden, jedoch auch beglückenden, wichtigen und beziehungsintensiven Teil meines Lebens. Unsere Bindung verstärkte sich. Bis zu ihrem Tod in Wien am 23. Juli 2005 gab sie mir inneren Halt.

Gott hat uns eine starke Frau mit festem Glauben gegeben und wieder genommen.

Wenn ich auch darauf vertraue, dass es ihr in ihrem derzeitigen ewigen Leben besser geht, vermisse ich sie hier sehr. Ihren warmherzigen und gefühlvollen Zuspruch haben nun gute Freundinnen übernommen. Wir begegnen uns in Gedanken und im Gebet, das sie mich lehrte.

Meina Schellander,
im Jänner 2006

Ein Gruß an alle Mütter ...

*Ein Gruß an alle Mütter ...
die geknausert haben und gespart,
eingekauft und heruntergehandelt,
die gebacken haben und gekocht,
Leckeres gemixt und verquirlt,
die auf dem Dachboden gekramt haben
um die Schachtel mit Baumbehang zu finden,
die auf Stühlen standen, um alles
festlich zu dekorieren,
die halbe Nächte aufblieben, um Überraschungen
vorzubereiten,
die Listen anlegen und Karten kaufen,*

*um alle Lieben rechtzeitig zu grüßen,
die Joseph-Kostüme schneiderten,
Weihnachtsverpackungen und nachfestliche Unordnung
aufräumten,
die es zu vertuschen verstanden, wenn die Katze sich der
Nachspeise bemächtigt hatte,
die den Abfallkorb durchstöberten, um einen verloren
gegangenen Gutschein zu finden,
die glücklich übermüdeten Kinder zu Bett brachten.
Von denen alles ausgeht, was unser Weihnachtsfest
ausmacht.*

Pam Brown, geb. 1928

Draga mama!

V vlaku sedim in se spet peljem domov v Zgornjo Avstrijo, v „tujino“, ki je 280 km oddaljena od Tebe. Zmeraj, ko se poslavljam od Tebe, se eno oko smeji, ker se spet veselim svidenja z možem in otroki, ker me tam čaka delo, ki me izpolnjuje, ker sem tam našla prijatelje, ki me cenijo in kjer morem svoje življenje srečno in po svojem oblikovati. Drugo oko pa se joče – hudo mi je, Te zapustiti samo, žalostno, trpečo. Tako lepo bi bilo, če bi mogla priti vsak dan vsaj na skodelico čaja ...

20. oktobra 2003 si bila smrti že zelo blizu, zadela Te je huda kap. Strašno novico sem zvedela po telefonu pri delu, pri terapiji s triletnim otrokom, ki ima isto usodo: kap ga je zadela, ko še ni bil rojen, v materinem telesu, in zdaj je zaradi tega njegova desna polovica prizadeta. Ne moreš si predstavljati, kako me je pretresla vest: Mama je na intenzivnem oddelku v deželnici bolnici, nihče ne ve, ali bo ta dan še preživel! Moja prva misel je bila: „Ne! Ne smeš umreti! Tako Te potrebujem – Tvoj nasmej, Tvoj nasvet, Tvojo nesobično ljubezen, da me pokrižaš, da mi skuhaš zdravilni čaj. Ti si moj dom, Ti si

moja domovina!“ In zares si preživel, bolj za nas otroke in vnuke kot zase. Naponno, boleče je Tvoje „novo“ življenje. Trdo in vztrajno si se trudila, prej da Ti je uspel prvi korak s palico, a še do danes nisi mogla shoditi brez pomoci, mobilna si samo z vozičkom. Leva roka „ne uboga“ več, z njo me moreš več prijeti, božati, držati, niti ne opreti nanjo. Tvoj um in spomin pa sta ostala

sveža in jasna, lahko se pogovarjaš in pišeš pisma, s katerimi osrečuješ nešteto ljudi. In toliko je ljudi – sorodnikov, prijateljev, znancev –, ki Te nadvse ljubijo, spoštujejo in občudujejo, ki nate mislijo in zate molijo.

Vem, da Tvoja pot nikarkor ni lahka in da potrebuješ mnogo moči, zaupanja in dobre volje, da vztrajaš in ne obupaš. Vsak dan se moraš znova motivirati. Praviš, da je delo blagor v primerjavi z brezposelnostjo. Aktivna si bila celo življenje, dela nikoli ni zmanjkalo. Bilo nas je šest otrok in Ti deset let še eno noč nisi mogla spati brez prekinitev. Pralnega stroja tedaj seveda še nisi imela na razpolago, ročno si prala vse plenice. Za nas dekllice si sama šivala obleke, pletla si volnene nogavice, luknje v obleki si zmeraj sama zakrpalna in prišila si odtrgane gumbe. V ročnem delu si bila zelo spretna in si s tem prihranila mnogo denarja, ki ga je kajpada primanjkovalo. Glava Te je mnogokrat bola in trpela si zaradi migrene. Mi otroci smo imeli doma pri Tebi raj, naš privatni otroški vrtec. Nič Te ni motil hrup, živ-žav in naš kaos. Bili smo srečni, da nas je bilo toliko otrok, da smo se lahko

skupno poigrali. Ne spomnim se, da bi nam bilo kdaj dolgčas. Bila si kreativna v tem, kako nas lahko zaposliš. Šivali smo verige iz gumb ali prebirali fižol in svet je bil v redu, čeprav smo Ti postavili hišo na glavo. Kot solarje si nas zelo spodbujala, vadila in brala si z nami, kontrolirala si, ali smo naše domače naloge vestno opravili in naše kvačkane in spletenje izdelke iz ročnega dela si še dolgo v noč popravljala, tako da je vsak izmed nas imel naslednji dan vse v redu. Pri slovesu si nas zmeraj pokrižala. To je bilo zame že tedaj zelo važno. Ko sem bila nekdaj kot gimnazijka že na poti k avtobusni postaji, sem se spomnila, da sem odšla brez Tvojega blagoslova. Tako sem se vrnila k Tebi domov in vseeno mi je bilo, če bi bila zamudila avtobus. Naše šolanje in izobrazbo si pospeševala že samo s tem, da si bila doma in da si zmeraj imela čas za nas, za naše potrebe in probleme. Bila si zmeraj mama iz vsega srca, in tudi zdaj, ko smo vsi otroci odrasli, si za nas edinstvena. Zanimala si se za vsakega posameznega in si ga znala akceptirati, kakršen je. Bila si že zelo nesobična, na prvem mestu je stala Tvoja družina, sebi si redko privočila oddih. Vsi naši prijatelji so bili v Tvoji hiši dobrodošli. Kuhala si izvrstno, pravzaprav si bolj čarala ob štedilniku. Tvoje juhe so bile najboljše in če sem Te povpraševala po receptih, si samo dejala: „Malo od tega in malenkost od tega!“ Tehnice za količine seveda nisi potrebovala in jaz še danes sanjam o tem, da bi nekdaj bila tako nadarjena kuharica kot moja mama. Imela si velik vrt, vse je rastlo, uspevalo in cvetelo. Rada si zbirala zdravilne rastline kot Tvoja, Rupijeva, mama in mešala različne čaje – za

vsak dan, proti prehladu, za želodec, ... Ravno včeraj Ti je rekel znanec: „Neli, s Tvojim čajem bom star 100 let!“

Vere nam nisi pridigala in vsiljevala, marveč jo vzorno živila z velikim spoštovanjem in ljubeznijo do človeka, do živali in rastline. Vsako nedeljo smo bili pri sveti maši. V adventu smo molili vsak večer rožni venec ali pa vsaj desetko. Tudi prepevali smo zelo radi, Marijine pesmi in narodne kot „Slišala sem ptičko pet“, Čej so tiste stezice, Horti pu kvancu ana ženkica hre“.

Kot Slovenka si zelo zavedna. Nikoli Te ni bilo „sram“ spregovoriti v javnosti slovensko. Celo primarij nevrologije v deželni bolnici se je potrudil, da je s Teboj spregovoril par slovenskih besed.

In še nekaj mi pride na misel: Ti edina nikoli ne pozabiš na moj god – ali mi pošlješ karto ali mi vočiš po telefonu. Najbolj srečna si, če moreš drugega razveseliti z majhno pozornostjo ali daram. Odkar sem od doma, sem vsako leto za božič prejela posebni paket – šopek telohov kot osebni pozdrav od Tebe iz domovine.

Ko sem bila kot 10-letna punca s skupino na letovišču na morju, smo skupno pripravili spored za pester večer. Fant je zapel zelo lepo in žalostno pesem s tekstrom: „Ko sem še majhen bil, sem bil vesel, sem mojo mamico prav rad imel“. In refren: „Mami, oj mami, tebe ni več med nami, za vedno si šla od nas“. Tako sem imela solze v očeh, saj sem imela ogromno domotožje in dejstvo, da Te ne bi bilo več med nami, me je zelo potrlo in vzburilo. In zapela sem refren pesmi v duhu tako: „Mami, oj mami, ostani vedno med nami, brez tebe ni nič lepo!“

Emi, 7. 1. 2006

Lehre mich die Kunst der kleinen Schritte

Ich bitte nicht um Wunder und Visionen, Herr, sondern um die Kraft für den Alltag!

Lehre mich die Kunst der kleinen Schritte!

Mach mich findig und erfinderisch, um im täglichen Vielerlei und Allerlei rechtzeitig meine Erkenntnisse und Erfahrungen zu notieren, von denen ich besonders betroffen und getroffen bin. Mach mich griffsicher in der richtigen Zeiteinteilung. Schenke mir das Fingerspitzengefühl, um herauszufinden, was erstaunlich und was zweitragig ist.

Ich bitte um Kraft für Zucht und Maß, dass ich nicht durch das Leben rutsche, sondern den Tageslauf vernünftig einteile, auf Lichtblicke und Höhepunkte achte, und wenigstens hin und wieder Zeit finde für einen kulturellen Genuss.

Lass mich erkennen, dass Träumereien nicht weiterhelfen, weder über die Vergangenheit, noch über die Zukunft. Hilf mir, das Nächste so gut wie möglich zu tun und die jetzige Stunde als wichtigste zu erkennen. Bewahre mich vor dem naiven Glauben, es müsste im Leben alles glatt gehen. Schenke mir die nüchterne Erkenntnis, dass Schwierigkeiten, Niederlagen, Misserfolge und Rückschläge eine selbstverständliche Zugabe zum Leben sind, durch die wir wachsen und reifen.

Erinnere mich daran,

dass das Herz oft gegen den Verstand streikt. Schick mir im rechten Augenblick jemanden, der Mut hat, mir die Wahrheit in Liebe zu sagen.

Gib mir das tägliche Brot für Leib und Seele, eine Geste deiner Liebe, ein freundliches Echo, und wenigstens hin und wieder das Erlebnis, dass ich gebraucht werde.

Ich weiß, dass sich viele Probleme dadurch lösen, dass man nichts tut. Gib mir, dass ich warten kann.

Ich möchte Dich und die anderen immer aussprechen lassen. Das Wichtigste sagt man sich nicht selbst, es wird einem gesagt.

Du weißt, wie sehr wir der Freundschaft bedürfen. Gib, dass ich diesem schönsten, schwierigsten, riskantesten und zartesten Geschäft des Lebens gewachsen bin.

Verleihe mir die nötige Phantasie, im rechten Augenblick ein Päckchen Güte – mit oder ohne Wort – an der richtigen Stelle abzugeben.

Mach aus mir einen Menschen, der einem Schiff im Tiefgang gleicht, um auch die zu erreichen, die unten sind.

Bewahre mich vor der Angst, ich könnte das Leben versäumen. Gib mir nicht, was ich mir wünsche, sondern was ich brauche.

Lehre mich die Kunst der kleinen Schritte!

Florijanova procesija – Florianiprozession

Zahvalna nedelja – Erntedankfest

Zahvala materam

... ki si niso ničesar privoščile; ki so varčevale in skušale poceni nakupovati; ki so pekle, kuhalo, mešale in gnetle; ki so lezle po podstrešju in iskale škatlo z okraski; ki so stale na stolu in pripenjale po sobi papirne verige; ki so vstajale sredi noči in pripravlje skrivnosti; ki so pisale sezname, kupovale voščilnice in jih pravočasno odpošljale; ki so sešile obleko Jožefu; ki so preživele božično dopoldne med kupi zavirkov in pečenega krompirja; ki so priskrbele konjak za flambiranje; ki so prikrite, da je mačka brskala po narasiku; ki so pregledale vrečo z odpadki, da bi našle izgubljeno potrdilo; ki so spravile otroke v posteljo in nam pripravile vse potrebno za Božič. Pam Brown, roj. 1928

Eine neue Weihnachtskrippe in der Schule/Nove jaslice v šoli

In diesem Schuljahr bastelten in der Adventzeit unsere Schüler und Schülerinnen unter der fachkundigen Leitung des Krippenbauers Herrn Kofler eine wunderschöne orientalische Weihnachtskrippe.

Von nun an soll sie in der Vorweihnachtszeit unsere Schulkinder alljährlich erfreuen und ihnen die Vorfreude auf

das Weihnachtsfest vergrößern.

Otroci ljudske šole Bilčovs so v adventnem času napravili lepe orientalske jaslice. V božoče bodo jaslice našim otrokom olepšale advent in krajšale čakanje na božič.

Upam, da bodo te jaslice spremljale bilčovske šolarje in šolarke še mnogo let.

Daj nam danes naš vsakdanji kruh! – Unser tägliches Brot gib uns heute

Ta prošnja iz molitve „Oče naš“ pomeni za miljone ljudi po svetu, da je vsakodnevni boj proti lakoti vprašanje preživetja družinskih članov, predvsem otrok. Zato smo se zavestno posvetili vprašanju, kako ravnamo mi z vsakdanjim kruhom, na primer z našo šolsko malico. Jo pojemo? Odložimo pod klopjo? Vržemo stran?

Tem bolj zavestno pa smo začeli razmišljati o vsakdanjem kruhu

ob pripovedi veroučitelja Fortunata Olip-a, ki je ob primeru hleba kruha obrazložil, kako dolgo bi bil nekdo pripravljen delati za en hleb kruha. Bogati, razvajeni svet se je tem le posmehoval, v Afriki ali Indiji pa bi stala cela vrsta ljudi, ki bi delali za en hleb kruha na dan. Tam to pomeni preživetje za celo družino in zagotovilo, da noben otrok ne vpije od lakote in pomanjkanja hrane.

Ko smo končno malo natančneje pogledali po predalih šolskih klopi in v koših za odpadke, smo ugotovili, da se je v nekaj dneh nabralo odvržene hrane za več hlebov kruha, ki bi drugim pomenil preživetje, nam pa včasih le blago za odpadke!

Na zelo poučljiv način smo spoznali pomen vsakdanjega kruha, kako naj ravnamo odgovorno s kruhom oziroma z malico in kaj končno pomeni ljudem po svetu prošnja v Oče našu: „Daj nam danes naš vsakdanji kruh!“

rk

In Afrika oder Indien stehen Menschen in langen Reihen an und würden **1 Tag lang und mehr** für einen Laib Brot arbeiten.

Wie gehen wir mit unserem täglichen Brot (unserer Jause) um?

rk.

Gedenkjahr 2005 – Spominsko leto 2005

Im Mai haben sich die Kinder der Volksschule Ludmannsdorf – Bilčovs im Rahmen einer feierlichen Gedenkstunde mit der Geschichte 60 Jahre Kriegsende und 50 Jahre Staatsvertrag auseinander gesetzt. Klassenübergreifend haben die beiden vierten Klassen (Klassenlehrerinnen Theresia Kapus und Gertraud Stangl) in Büchern und Archiven geblättert, Zeitzeugen befragt, gemeinsam eine Ausstellung und eine Gedenkfeier vorbereitet und diese in der Aula am 31. Mai 2005 durchgeführt.

Als Zeitzeugen konnten Frau Magdalena Einspieler und ihre Tochter Angela Ogris-Martič als Referentinnen gewonnen werden. Ihre Worte haben alle Anwesenden – die Kinder wie auch alle Erwachsenen – sehr berührt.

Als Gäste wohnten der Feierstunde auch Herr Dr. Leo M. Stollwitzer von der US-Botschaft in Wien und Herr Michael De Tar von der Embassy of the United States of America bei.

Die Feierstunde hat alle tiefst beeindruckt.

Sramsičnikova mama, gospa Magdalena Einspieler in hčerka gospa Angela Ogris-Martič sta pri povedovali šolarjem in šolarkam LŠ Bilčovs iz življenja v izseljenstvu.

Z veliko pozornostjo so otroci prisluhnili njunim besedam. Prisrčno se jima

zahvaljujemo, da sta bili pripravljeni pričati o teh težkih časih. Hvala lepa!

rk

Embassy of the United States of America

Wien, 07.06.2005

Sehr geehrte Frau Direktor Quantschnig !

Im Namen der U.S. Botschaft möchte ich mich nochmals ausdrücklich für den herzlichen Empfang in Ihrer Volksschule sowie für das Gespräch mit Ihnen letzten Dienstag bedanken.

Es ist mir auch ein besonderes Bedürfnis, Ihnen sowie Ihrem Team meine tiefe Bewunderung für die vielen engagierten Projekte im Zusammenhang mit dem heurigen Gedenkjahr, sowie allgemein zum Thema Toleranz, auszusprechen.

Die liebevoll und inhaltlich exzellent aufbereiteten Vorstellungen der Schüler und Schülerinnen in slowenischer sowie deutscher Sprache zu diesem schwierigen Thema haben mich nicht nur sehr beeindruckt, sondern vor allem auch sehr berührt.

Insbesondere hat mich auch der Vortrag jener zwei Zeitzeuginnen, die Sie eingeladen haben, tief bewegt. Darf ich Sie bitten, meine besondere Wertschätzung auch an diese beiden Damen weiterzuleiten.

Sehr geehrte Frau Direktor, ich möchte Ihnen und Ihrem Team für Ihr vorbildliches Engagement gratulieren! Ich bin überzeugt, dass jene Arbeit, die wir an Ihrer zwei-sprachigen Volksschule sehen durften, den Grundstein legt für ein friedliches und gedeihliches Zusammenleben zukünftiger Generationen im Europa von morgen.

Hochachtungsvoll,

Ihr Michael DeTar

NAŠA BACI

Če pomislim na našo baci, mi pride mnogo lepih misli. Vprašala sem še druge njene vnuke (imajo jih namreč že 17), kaj sploh misljijo o naši baci.

Na vprašanje „Aj pa pride tø na misel, če na našo bacijo pužinaš?“, sem dobila naslednje odgovore ...

Zelo rada pridem k baci v Sramsice. Pogovori z njo so povezani vedno z nekim srčnim nasvetom.

Mirjam Einspieler

Naša baci je zmeraj korektna in direktna.

Jozi Ogris-Martič

Rada skrbi za vnake ter jih na mnogih različnih področjih podpira z dobro besedo ali pa z žepnino za kavo ...

Hanzi Einspieler

Žena, ki je že veliko hudega in lepega doživelja. Baci ustvarja domačnost, pri kateri imas občutek, da si vedno dobrodošel. Je pravična oz. korektna do vseh. Zanima se za življenje drugih. Tolerantna je tudi do drugače mislečih, zmeraj poskuša razumeti druga družbena, politična in verska gledanja.

Ivana Stefaner

Baci ni samo odlična kuharica, ampak je tudi zeliščna babica. Ustvarja sama svojo žavbo, ki hitro pomaga, da rana zaceli.

Marjan Einspieler

Baci je močna žena, ki je že veliko pretrpela in je kljub hudim dogodkom vedno gledala v bodočnost.

Andrej Einspieler

Radodarna, verna oseba. Zanima se vedno za aktualne teme doma kakor tudi v fari. Rada pove svoje mnenje ter je zelo komunikativna oseba.

Jernej Einspieler

Pri najboljše pripravljenem „čibiju“ in pri „štampiju za zdravje“, se je z baci zelo zanimivo pogovarjati. Izzareva mir, ki izvira iz notranje energije.

Če pomislimo, da je naša baci stara 90-let in da je od leta 1915 do 2006 preživel že veliko razvoj, kar se tiče politike, vojne, gospodarstva, valut, tehničnega razvoja in še mnogo drugih dogodkov, lahko rečemo, da imamo vsi čisto moderno in „cool“ baci!

Mitja Einspieler

Vsi vnuki so še odgovorili, da je baci zelo velik zgled za nas vse! Posebno so še poudarili, da ljubijo bacijine „upognance“ ter njena zelišča in ročno nabранé, posebno dobre čaje.

Ne samo vnake, temveč tudi prijatelje, sorodnike in sosedje sem malo povpraševala, kaj tako misljijo o naši baci ...?

Baci je ljubezniva žena, ki izzareva neko toplo-

no, katero rad sprejme vsak človek. Ima pozitivno gledanje na bodočnost in to skuša podariti tudi drugim. Daje občutek, da si v Sramsičnikovi hiši vedno dobro sprejet in izveš zmeraj nekaj novega, kar lahko uporabiš v svojem življenju.

Marjan Gasser

Super baci je! Velika žena in zavedna Slovenka ter dobra sosedka. Veliko so že doživelji, toda nikoli niso klonili, zmeraj znova so vstali. Imajo za vsakega človeka dobro besedo. Tudi v prejšnjem času so bili zelo dobra žena, radi so hodili pomagati, tako so potem tudi vsi radi prišli „v tavah“. Vsi radi hodimo k baci in so tudi za nas kot neka mama.

Nani Sitter

Je posebna žena – enostavno je naša baci!

Ima veliko razumevanja za mladino. Nikoli ni ostala v starih časih, temveč je hodila zmeraj z nami in se prilagajala, kljub težki mladosti. Bila je izseljena, poročena in imela je dva otroka.. Je zelo močna, modra in verna žena.

Neži Einspieler – (ali spodnja Neži)

Na prvi pogled mi deluje kot elegantna meščanska gospa, pa sploh ne moreš verjeti, da še sama zbira najboljša zelišča za čaje.

Terese Ogris-Martič

Dolgo se že poznavam. Bila je in še je čudno dobra prijateljica. Radi smo jo prej gledali in še zdaj jo radi gledamo, kajti bila je zmeraj zelo „zrihtana“ in „žavbrna“.

Je zelo pridna gospodinja in vsi jo imamo radi!

Lonki Schellander

Sramsičnikova baci so zanimiva in močna osebnost, ker so že veliko doživelji. So dobrosrčni in nimajo sovraštva do drugih.

Milena Reichmann

Moja mama je stara 90 let. Ko sem bila majhna in bolna, me je negovala in skrbela, da sem ozdravela. Ko sem hodila v šolo, mi je pomagala, da sem se v tedanjem času naučila to, kar sem danes.

Ko sem doraščala, mi je bila najboljša prijateljica in bila je tudi včasih zelo stroga, kar je gotovo dobro za mladega človeka. Ko sem šla od doma in se poročila, mi je dala in še daje dobre nasvete do današnjega dne. Želim, da bi vsi otroci imeli tako zlato mamo.

Angela Ogris-Martič

Pri baci opazim, da nosi predpasnike, je zelo radovedna in rada povabi prijatelje. Doživelja je že veliko hudega, kljub temu ima zelo pozitivno izžarevanje.

Sabine Einspieler

Pri naši baci občudem, da s svojimi 90-imi leti še zmeraj vse čisto točno ve, kaj hoče in da je zelo napredna.

Marijan Einspieler, sin

Ko sem Alejo in Tereso vprašala, sta mi našteli čokolade, cukrije, fancute, in upognance .. Rekli sta še, da je baci fletna in da rada govori.

Imata jo, kot mi vsi, zelo radi!

Vsi ji kličemo: „Baci, še na mnoga zdrava in vesela leta med nami!“

Vnukinja Julija

Ministrantski dnevi v Tinjah

S kupaj z mojim bratrcem Samuelom sva bila na srečanju ministrantov v Tinjah. Tam sem predstavil faro Bilčovs in vse, kaj je pomembnega v naši fari.

Imeli smo tudi farni kviz. Veličko smo se igrali in pelji.

Ogledali smo si veliko in lepo cerkev v Tinjah.

Vsak dan smo brkljali. Kosilo je bilo zelo dobro.

Spoznal sem veliko prijateljev.

Veselim se že, ko bo spet srečanje ministrantov v Tinjah.

Dominik Krušic

Ministriram že tretje leto, kar se mi zelo dopade. Hočem še ministirati dalj časa.

Tereza

Kot vsako leto je tudi letos mladina pripravila na dan starih naši starejši generaciji veselje.

Jung und Alt am SeniorenenInnen-Tag vereint.

Cvetna nedelja – Palmsonntag

Velika noč – Ostern

Adventno srečanje v Kotmari vasi

V soboto, 10. 12. 2006, se nas je zbralo veliko otrok iz Bilčovsa in drugih krajev na adventno srečanje v farovžu v Kotmari vasi. To srečanje je organizirala Katoliška mladina pod vodstvom Andreje Lepuschitz. Ko smo prišli v farovž, so nas voditeljice najprej razdelile na razne skupine. Bilo je več postaj:

- Vlivali smo lepe božične sveče.
- Prepevali smo božične pesmi, katere nas je naučila Petra Schellander.
- Pri postaji „tišina“ smo morali nekaj časa biti čisto tiho.
- Pekli smo tudi različne kekse, kar je bilo zelo luštno.

Za zaključek smo odšli v

cerkev, kjer smo prepevali in molili. Ob koncu tega srečanja pa smo pojedli vse

kekse, ki smo jih sami spekli.
Ta popoldan v Kotmari vasi nama je zelo ugajal in

upam, da bo takih srečanj še več.

Simon in Niko Boštjančič

„Šip, šap, bod' te zdravi in veseli, da b' dolgo živel in v nebesa prišli.“ – „Frisch und gesund ins neue Jahr“

Miklavževanje v fari – Nikolausaktion in der Pfarre

Wie jedes Jahr, veranstaltete auch heuer wieder die Pfarrjugend am 5. Dezember die traditionelle Nikolausaktion. Sechs Nikoläuse wurden von insgesamt 13 Engeln zu den braven Kindern begleitet. Auch ich habe schon einige Mal bei dieser Aktion mitgewirkt. Es ist immer ein Erlebnis zu sehen, wie sich die kleinen Kinder über den Besuch des heiligen Nikolaus freuen. Nach dem Besuch bei den Familien, trafen wir uns wieder im Pfarrhof, wo die Liska für uns gute Würste gekocht hat. Das schmeckte wirklich jedem.

Ich freue mich schon auf die nächste Nikolausaktion.

Martina Mikula

Gospa Ani Reichmann spremlja najmlajše kralje.

Obisk sv. Miklavža pri Žmavcerju na Moščenici.

Bilčovski sveti kralji se podajo na pot k dobrim ljudem.

Bilčovski kralji so obiskali zveznega predsednika Fischerja na Dunaju

Pred približno dvema mesecema smo dobili povabilo na Dunaj, da bi tam voščili našemu zveznemu predsedniku srečno in zdravo novo leto. Radi smo se odzvali temu povabili.

Tako smo se podali Isabella Hallegger, Petriša Gasser, Mirjam Eispieler, Andrea in Martina Mikula ter Lisa Stangl, 28. 12. 2005 zjutraj z vlakom na Dunaj. Spremljale so nas naša zborovodkinja Petra Schellander ter Martina in Claudia Schellander.

Peljali smo se že 2 dni prej, da smo si lahko še ogledali znamenitnosti Dunaja. Bilo je res fletno, a vreme ni bilo najlepše. Obiskali smo tudi našo domačo umetnico Meino Schellander.

S hitrimi koraki se je bližal dan našega velikega nastopa. Že zelo zgodaj smo v petek 30. 12., vstali in se upevali. Po zajtrku smo se podali na pot v „Hofburg“. Tam je nas in tudi še pet drugih skupin Avstrije, zelo srčno sprejel predsednik Fischer. Po pozdravu so nekatere skupine povedale pesmico ali pa zapele trijekraljevsko pesem. Me Bilčovščanke smo mu pa zapele najprej nemško in pa slovensko pesem, nato smo pa v obeh jezikih voščile srečno in zdravo novo leto. Po našem prispevku se je zvezni predsednik pri nas zahvalil z besedami „HVALA LE-PA“.

Po zahvalnih besedah in daru za brata in sestro v stiski se je predsednik še pogovarjal z nami. Prinesle smo mu tudi darilo iz naše občine s seboj. Podarili smo mu knjigo Terezije Köfer, ter dve zgoščenki domačega zbara „SPD Bilka“ in zbara „Gemischter Chor – Ludmannsdorf“. Bil

je zelo prijazen, očetovski in dal čutiti toploto srca.

Imeli smo se res zelo lepo in po slikanju s predsednikom ter po dobrini malici smo se poslovili od njega

in se podali na pot domov.

Za nas, ki smo imeli možnost in veliko čast obiskati našega zveznega predsednika, je to postalo doživetje, ki ga nikoli v

življenu ne bomo pozabili. Ponosni smo bili tudi, da smo smeli zastopati našo deželo Koroško.

Kraljice ter spremjevalke

Die Ludmannsdorfer Sternsinger besuchten den Bundespräsidenten Heinz Fischer in der Wiener Hofburg

Am Mittwoch dem 28. 12., zwei Tage vor unserem großen Auftritt beim Bundespräsidenten, fuhren wir (Isabella Hallegger, Mirjam Einspieler, Petriša Gasser, Lisa Stangl, Martina & Andrea Mikula), mit dem Zug nach Wien. Es begleiteten unsere Chorleiterin Petra Schellander, so wie Claudia & Martina Schellander. In Wien sahen wir uns viel Sehenswürdiges an und genossen den gemeinsamen Ausflug. Am Vorabend des 30.12. 2005 probten wir in der Herberge noch eine Weile. Am Freitag mussten wir schon sehr früh aufstehen, um uns einzusingen. Wir waren wirklich schon sehr, sehr nervös.

In der Hofburg angekommen, wurden wir von der Jungscharvertreterin Wiens sehr herzlich empfangen.

Sie brachte uns zu Garderobe, wo wir uns umzogen und noch einmal kurz probten. Da die Zeit sehr schnell verging, wurden wir von Minute zu Minute aufgeregter.

Insgesamt 6 Gruppen aus ganz Österreich, versammelten sich im Spiegelssaal der Hofburg.

Es dauerte nicht lange und es trat unser Bundespräsident in den Raum herein. Er hieß uns herzlich „Willkommen“ und freute sich über unseren Besuch. Anschließend trug jede Gruppe ihr Gedicht bzw. ihr Lied vor. Wir Ludmannsdorfer Sternsinger sangen ein deutsches und ein slowenisches Lied vor und wünschten abschließend in beiden Sprachen ein gesundes und glückliches neues Jahr. Danach

bedankte er sich mit den Worten „Hvala lepa“, was so viel heißt wie „Danke schön“, bei uns.

Wir brachten ihm auch ein Geschenk aus unserer Gemeinde mit. Ein Buch von Theresia Köfer, ein CD vom gemischten Chor Ludmannsdorf und eine CD vom SKV „Bilka“

Nach den Beiträgen der Gruppen, gab es noch für alle eine gute Jause. Nebenbei wurden noch Photos mit dem Bundespräsidenten gemacht und wir konnten auch mit ihm ein wenig reden. Er war wirklich sehr freundlich und strahlte eine spürbare Wärme für den Mitmenschen aus.

Es war ein wirklich einzigartiges Erlebnis, dass wir nie vergessen werden.

Petriša Gasser & Martina Mikula

Der niederösterreichische Grafik-künstler und langjähriger Illustrator des österreichischen Wirtschaftsmagazins TREND Gerhard GEPP stellte heuer in der Kulturwerkstatt Holzbau Gasser seine Objekte aus. Die Vernissage wurde wieder von vielen kunstinteressierten Gästen, darunter auch vielen Gemeindebewohnern, besucht.

*Dr. Ingrid Gasser,
Gerhard Gepp*

BILČOVŠČAN O BILČOVŠČANKI EIN LUDMANNSDORFER ÜBER EINE LUDMANNSDORFERIN

■ Ansichtssache

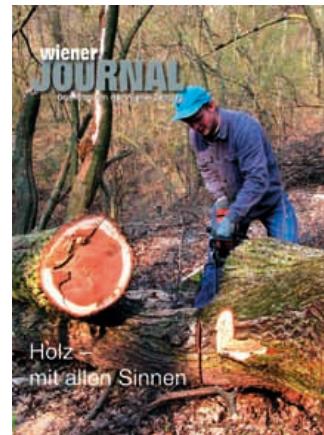
Querstamm

Die Selbstverständlichkeit, mit der Holz im Leben der Menschen eine nützliche Rolle spielt, lässt manchmal vergessen, dass dieser Baustoff und Kunst zusammenwirken können. Ein solches Zusammenspiel sei hier bekannt gemacht. Meina Schellander, eine der wichtigsten zeitgenössischen

österreichischen Künstlerinnen, hat im Kärntner Ludmannsdorf ein Freiraumobjekt aufgestellt, das sie „Querstamm/Zeit-Land-Anteil“ nennt. Es steht inmitten der Farbnatur, neben Bäumen, Wiese, Haus und Straße, und ist eine schwarz-weiße Schnittstelle, Kunst in der dörflichen Landschaft.

Meina Schellander hat drei geschlägerte, quer gelagerte Baumstämme fotografiert und auf Glas siebgedruckt. Einhundertsiebzig mal dreihundertsechzig Zentimeter ergeben eine massive Fläche. Die Glas-Kunst-Bäume stellen einen Bezug zu den Karawanken im Hintergrund her. Nimmt man die Querstämme – bei welcher Lichtgegebenheit auch immer – in Augenschein, beginnt man mit anderen Berechnungen, Gedanken und Überlegungen. Man durchschaut, zum Beispiel, dass der Charakter des Menschen über Jahrzehnte wachsen kann wie der Baum zu Holz.

Janko Ferk

Meina Schellander je v firmi Holzbau Gasser postavila svoj objekt „Querstamm“. Janko Ferk je o njem napisal kratek esej in ga objavil v dunajskem tehniku „Wiener Journal“, 3. september 2005, stran 3

Meina Schellander hat in der Firma Holzbau Gasser ihr Objekt „Querstamm“ installiert. Janko Ferk hat über es in der Wochenzeitschrift „Wiener Journal“, 3. September 2005, Seite 3, einen Mini-Essay veröffentlicht.

Iz starih kronik/Aus alten Chroniken

*Pred cerkvijo v Želučah okoli 1900
Vor der Selkacher Filialkirche um die Jahrhundertwende*

*Prvo obhajilo leta 1922. 14 otrok z župnikom g. Stichom pred farovžem.
Erstkommunionkinder im Jahre 1922 mit Hw. Josef Stich vor dem Pfarrhof.*